

Irodalmi-Kulturális Folyóirat

II. Évfolyam 4. szám
2021. Tél

Kedves Olvasó! Kedves Alkotó!

Tisztelettel, és szeretettel köszöntelek az Alkotó téli számában!

Számomra a tél a titkok, a csodák évszaka.

Vajon nem csoda-e, hogy télen a természet elpihen, és egy mesebeli álmvilágot varázsol körénk?

Azt mondd, ez a világ tele van árnyakkal? Lehet, de megsúgok egy titkot: „Nézz jól körbe a szemmeddel, de lássál mindent a szíveddel!”

A fák ágain dércsipke, az eresz alján csillogó jégcsapok, a hegyek ormán hósipka, a rét hófehér paplan alatt pihen. Köröttünk hóemberek integetnek, gyermekek kacagnak, szánkó siklik a havon, csengettyűszó hallik. Az erdő lakói ételment keresnek, a madáretetőben madarak csipegetnek, kályha duruzsol, kémények pipáznak, a családok összejönnek, jóbarátok vigadoznak... A Mikulás is közeleg. Hófehér szakállán hópihe, szívében szeretet, puttonyában ajándék. Az égen felragyog egy fényes csillag. Utat mutat, amely titokkal van teli. S, hogy mi ez a titok? Arról a fátylat hitünk lebbenti fel, s átölel minket a Karácsony üzenete. Karácsony után jó az Új esztendő. Pezsgő durran, és mi most is megfogadjuk...

Eme csodás titkok, de még a lelket borzongató árnyak is meglelhetők itt, az Alkotó hasábjain. Tarts velem! Lapozzunk bele a folyóiratba, és fedezzük fel a tél fényeit, és árnyait. Éljük meg az ünnep misztikus varázsát. Érezzük a hit, remény, szeretet, család gyógyító erejét. Barangoljuk be a mesék varázslatos birodalmát. Induljunk el a

„CSILLAGOK” nyomába, tanuljunk, főzzünk, szórakozunk, informálódjunk...

Olvassuk el az ALKOTÓ téli számát elejétől a végéig!

Fogadjuk meg emberek...

Fogadjuk meg emberek:

Jusson fedél mindenkinek,

Legyen benne ágy és asztal,

A sarokban kandalló

Melyben a tűz vígan táncol,

Az asztalon leves gőzöl,

S az ágyon meleg takaró!

Fogadjuk meg emberek:

Kezet nyújtunk mindenkinek,

Szívünkben gyúl szeretet,

Gondoskodás, tisztelet,

Istápoljuk a gyengéket,

Megosztjuk a szerencsénket!

Fogadjuk meg emberek:

Mit megfogadtunk: igaz lesz!

Izgalmas, és hasznos időtöltést, áldott Karácsonyi ünnepet, békés, boldog új esztendőt kívánok minden kedves Olvasónak, Alkotónak!

Hermann Marika

Gyóni Géza Irodalmi Kör

www.dabik.hu

Áldott Karácsonyi Ünnepeket,
és Boldog Új Évet kívánunk!

Orosz Zoltánné: Hópihék tánca

Mikor elérkezik December hava, hajlamosak vagyunk elcsendesedni. Előszedjük gyermekkorunk emlékeit, mint a régi díszeket a dobozból. Sorra vesszük, leporoljuk őket. Megannyi szép pillanat vetül elénk. Megkönnyezzük, s elmélázunk az idő rohanásán... De vajon észre vesszük a jelent? Megéljük-e igazán a ma csodáit?

Hópihék tánca

Fagyott. Napok óta. A pára, mint valami cukorsüveg telepedett rá a fákra, igazi téli csodavilágot alkotva. Igazából időm sem volt benne gyönyörködni. A munkahely, iskola, óvoda között ingáztam. Rohanás volt minden napom. Félvállról vettem minden információt, ami eljutott hozzám, mert mindig a következő pillanat zakatolt a fülemben.

Történt egyszer, hogy egy hétvégén magam maradtam. Gyerekek a nagyszülőknél, a férjem külföldön. A hirtelen rám szakadt idővel és a magánnyal nem tudtam mit kezdeni. Tennivalók sora, s a közelgő ünnepek nemhogy feltöltöttek volna, hanem inkább nyomasztottak. Jártam-keltem a lakásban, s egyszer csak a kezembe akadt a régi fényképalbum. A kanapéra telepedve nézegetni kezdtem, s újra kisgyerekeknek éreztem magam. Elfeledett ünnepek, meghitt családi pillanatok sorakoztak fel előttem. S megakadt a szemem egy megkopott fotón. Igazából az alakot nem tudtam kivenni, de a hópihék csak úgy szikráztak rajta. Kora délután volt mikorra sikerült kijönnöm az emlékezés édes folyamából. Hirtelen halk nyüszítés törte meg a rám telepedő csendet. Elindultam az ajtó felé, s legnagyobb meglepetésemre egy édes, apró kiskutya toporgott a lábtörlőn. Hogy kerülhetett ide? Leguggoltam hozzá, ő pedig mohón nyaldosni kezdte a kezemet. Felvettem az ölembe, s a kapu felé indultam, talán még látok valakit az utcán. Ám sehol nem volt egy árva lélek sem. S ekkor... szállingózni kezdett a hó. Egyre sűrűbb és sűrűbb pelyhekben hullt alá. Ott álltam, egy szál kardigánban, karomban a kis rémült jószággal, és újra éreztem azt a boldog, igaz nyugalmat, mit a gyermekkor adott. Ekkor döbrentem rá, hogy azon a bizonyos képen az elmosódott alak, én magam voltam a hóesésben...

Hosszú időt töltöttem az udvaron, igazi örömmel a szívemben, de ahogy a lakásba érkeztem, előtött a kétségbeesés: ugyan mit kezdjek egy árva kiskutyával, aki ekkora már vígan aludt a karjaimban? Letettem a kanapéra, s töprengtem állatmenhelyeken, vagy valamelyik barátomon, akinek odaajándékozhatnám, hiszen nem tarthatjuk meg. Nagy felelőség, és mennyi idő, amiből szinte semmi sohasem. Tudtam, gyorsan döntenem kell, mert a kicsiket este hatra hazahozzák, s ha ők meglátják, biztosan nem tudunk megválni tőle. Megálltam felette, s ellágyult szívvel nézni kezdtem szunyókálása közben. Meghatott a védtelensége, hogy mennyire ki van téve az élet gonoszságainak. Ekkor döntöttem el, hogy megtartjuk. Megnyugodott a lelkem. Mellé kucorodtam, s hosszú idő óta először semmi más dolgom nem volt, csak bámultam ki az ablakon, elmerülve a hópihék táncában...

Gál Mihály grafikája

Pánti Anna: Tejút földön és égen

Valami titkos ösvényt látok föld és ég között,
a hóesés a földről a tejútra költözött.
Ropogó havas útról föl a csillagok közé
repít gondolatom - a mindennapok fölé,
távolba lobbanó gyolcsfehér tisztaság...
álmokban pihenő fénylő csillagvilág.

Kanizsa József: Jön a tél A Magyar Kultúra Lovagja

Ködök hada, ha jön
Lassú tutaj hozza
Hegyek magas ormát
Körbe is fodrozza.

Némul a madárraj
Csak a kánya károg
Egyre nő, vastagszik
Tó hátán a hályog.

Szedő Tibor: Fagyos a csend

Fagyos a csend,
hófehér köntösben a fák,
didergő szférák zenéje,
hideg szél keze felhőt kócol,
szűz havat rétvánkosra terít a hajnal,
jégcsapot horgol a tél ereszre.

Hótündér fürtjén dér masnija,
magány összekulcsolja kezét,
zúzvara karcolata az ablakon,
ég hópelyhet tüszent a földre,
lét csontkemény burka,
vízcsepp tükrében tél árnyéka.

Porcukros a táj,
nincstelen bokrok szerteszt,
ködfüggöny leng a tél arcába,
fény szakítja át a valóság rétegét,
lombtalan ágakon sóhaj suhan keresztül,
fagyos a csend.

Pánti Anna: Tejút földön és égen

Drotleff Zoltán: Télen

Mikor jégvirág nyílik az ablakban,
még oly mélyen álmodik a kikelet,
a fények is dideregnek hajnalban,
vásott ábrándok járnak a vizeket,

ahol egykor a nyár tündértáncot járt,
és az álom ezernyi színben játszott,
hol a szerelem sem jégpáncélban állt,
s valahára kiteljesedni vágyott.

De deres időnk most cammogva ballag,
az árnyékok hosszúak, fagyosak még,
életünk minden rezdülése hallgat,
néma, dermedt csendben tobzódik a vég...

Ám egy hókristályon felsejlik kis fény,
tán a tavasz villant, még nagyon szerény!

N. Sebestyén Katalin: Misztikus vízió

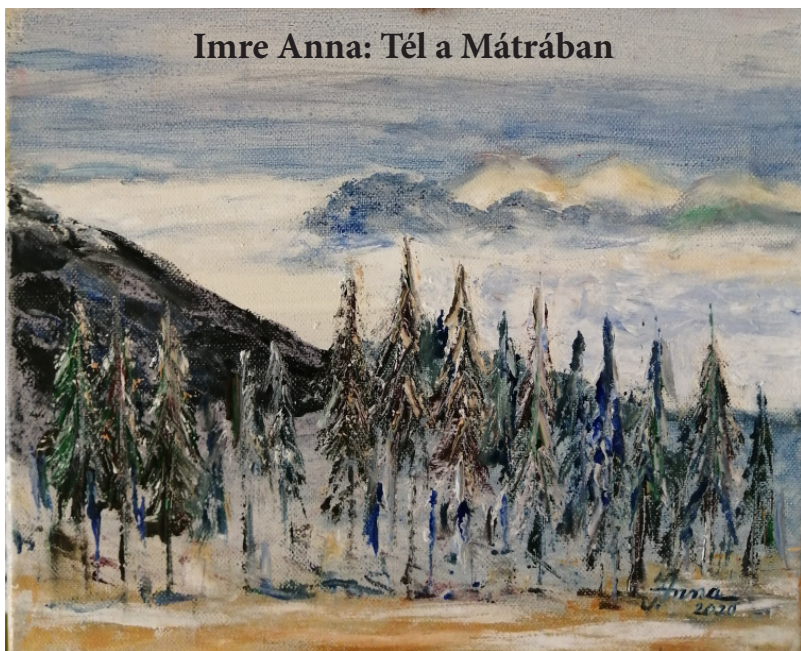
Jéggé fagyott fák koronájánál
 valami suttogás lebegteti szárnyait.
 A szitáló csendben, messzi távolból
 sejtelmes hangok szólítanak.
 Sűrű, méla, fekete éjszakában
 a Hold ezüstje csordul le,
 figyelmem odaszegezve.
 Titokzatos éjszakában felszálló köd
 éteri fátyla mögül, felsejlik sudár alakod.
 Gyöngyszemeid mélységében elmerülök,
 szemem káprázik, beszívja lényed.
 Őrizlek, bezárlak, félttem e misztikus pillanatot,
 magamban elrejtelek, nehogy ismét elveszítsek.
 Úgy óvlak, mint gazdag a legféltettebb kincsét,
 hisz e szeretet lángjának minden fénye,
 érintése, varázsa megismételhetetlen.
 Igen...!
 Meddő évek teltek, elvesztek féltő ölelések,
 tűnő hétköznapiak, a lélekre olvadt magány
 kicsordult, mert a lét üressége túlnő
 e pillanatvarázs misztikumán.
 Leomló sötét éjbe fullad a Hold,
 gyászos ezüstbe vonja a mélysötétkék eget,
 s lassan beszövi a füstszínű felhőket.
 Pirkad! Feldereng a hajnal vibráló fénye,
 e káprázatos misztikus vízió
 kis időre lecsillapította heves lelkem,
 végső megnyugvást csak a menny teremthet.

Dr. Török György: Vivaldi: Négy Évszak
 (Tél II. tételhez)

Zöld, üde pázsiton jártunk
 A csalogató, hús forrásnál...
 És lám, mostan a hajnali hótakaró fedi,
 Álmaid fonja, bár fodrait jég szegi már!

Elszállt az ősz,
 Kopog a tél,
 Bújik az őz
 A hideg éjben...
 Bent simogatón dudorász a téli szél...

Imre Anna: Tél a Mátrában

**Németh Nyiba Sándor:
 Elnémult lombom**

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Elnémult lombok alatt
 Bátortalan a patak.
 Árnyék mögé bújt sziklák
 Kivárnak a hegy ormán.

Erőltetett beszéd
 Lepihen, ha nincsen szél.
 Az elrejtett kételyek
 Kihívják a félelmet.

A csendben zajt keresek.
 Ordítástól megveszek.
 Felém tart a merészség.
 Jelekben a megértés.

Erdős Sándor: Fenyves

Parádés seregként néz rám
 ősi fenyőerdő,
 hó súlyával rakott ágát
 nem lengeti szellő.

Törzseik közt átszűrődnek
 tüzes égi szablyák,
 áttolakszik nap sugara
 most még békén hagyják.

Ágaikról fehér terhük
 földre cuppan halkan,
 ráncot vet a lábuk alatt
 hófehér hús paplan.

Égre tárva ágaikat
 sátrat állítanak,
 tüskés boltíveik alatt
 árnyak koccintanak.

Szedő Tibor: Télidő

Tejhavat hörpint a szél,
 hajnal magaslati balettje az égen,
 napkelte szoknyája arany sugár,
 ágakon dér ezüst fátyla.

Hófehér abrosz a természetén,
 idő asztalán hever a múlt,
 kis mókus makkot rágcsál,
 bükkfa gyökere föld alá temetve.

Tél kötényén csillog a zúzmara,
 hókristály ropog a tél talpa alatt,
 tótükrön december lehelete,
 köd kendője meztelen bokron.

Imre Anna: Téli nyugalom

Dr. Török György: Éjféli gondolatok

Sötét, sivár, kietlen éj van...
 Künn barázdát hasít a hóban a szél.
 Üres szobámban ég magányos mécses,
 S szenvedő szívem szomorún zenél.

Hosszan elmerengek fájó emlékimen,
 Hiszen csak múlt van, csak emlék van nekem.
 Igaz, hogy „Van jövőd is!” - Így biztatnak engem,
 Ah! Összetörte már azt, a gyászos jelenem.

Ki mondja meg, hogy örömöm merre van?
 Ki mondja meg, hogy vígságom hol lelem?
 Kihez forduljak esengve tanácsért? -
 Gyertyám lobban s elmúl némán, csendesesen.

Rád gondolok gyötrő magányomban,
 Mert nevedet örökre szívembe zártam.
 Tenálad – úgy érzem – megleltem mindenem,
 Amit szívem óhajt: szeretet, szerelem.

Egyedül Te vagy, ki bízik még bennem,
 Ki nem mondja azt, hogy „munkám kárba vész!”
 Egyedül Te vagy, más nem ért meg engem.
 Halok, ha végezed s élek, ha élsz!

Ígérd, hogy biztatsz s adsz erőt,
 Hogy élni merjek én,
 Hogy valóra válik édes álmom
 Még e föld színén.

Balogh Zsuzsa: Téli nyugalom

Tele lett a felhő zsákja,
 Elindul a hópelyhek tánca.
 Csodálva nézem mindig a telet,
 Amint alakot ölt a néma lehelet.
 A tél az évszakok himnusza,
 A nyugalom csendes mosolya.
 Halkan hull a hó, semmi nesz,
 Megszelídül minden, ami körbevesz.
 Hópelyhek függönyén át,
 Fehér ruhát húznak a fák.
 Fagyos ágakon egy madár sem dalol,
 Gyermekkacajjal fut a szánkó valahol.
 Hó angyalok őrzik az öröm nyomát,
 Látjuk, ahogy a hó alatt gyógyul a világ.
 Bekötözi sebet hófehér pólyával,
 Meggyógyítja a tél puha nyugalmával.
 Eltakarja hibáit a múltunknak,
 A hó fölött csak a varjak kárognak.
 Szítál a hó, ráül mindenre,
 Mint néma dajka, vigyáz a földekre.
 A hótakaró alatt álmodik a mag,
 Minden álmában rásüt a nap.
 Jégvirágot karcol a fagy hosszú körme,
 Akkor sem tud itt maradni örökre.
 A jeges szél hiába tombol,
 Mert mindenki a tavaszra gondol.

Hermann Marika: ...A MEGVÁLTÓ...

Csillag ragyogja be éjszaka sötétjét,
 Szélhárfa pengeti angyalok zenéjét.
 Lelkünket áthatja isteni szeretet,
 Szívünk azt dobogja: Megváltó közeleg.

Szent Karácsony éjen rongyos istállóban,
 Mária gyermeke alszik a jászolában,
 Angyal hozta hírét, utat csillag mutat,
 Bűnnek tengerére hitből épít hidat.

Örvendj bűnös ember, kezét nyújtsa feléd,
 Átvezet a hídon, megteremti békéd.
 Karácsony ünnepén cseng-bong a harangszó,
 Megszületett immár JÉZUS, A MEGVÁLTÓ!

Téli ünnepek

Márk 16, 14-20.

Advent a hittel és reménységgel teli várakozás ideje. Az ilyen advent teljeseedik ki boldog karácsonyban. Nekünk az advent nem csak a karácsony ünnepére való készülődést jelenti. Nekünk van egy hittel megelégedő adventünk. Túl a karácsonyi ünneplésre való gondolatokon, mi az Isten szerint való igaz adventben élünk. Ebben az adventi időben az Úr Igéje megszólít mindenkit. Aki az Igét elfogadja és hisz az üdvözül, aki nem, elkárhozik. Ezt a megszólítást végzi ma is, az Ő Igéjén keresztül.

Az élő Krisztus megjelenik övéi között. És keményen megfeddi őket, hogy nem hitték el, hogy Ő él. Mentek hozzájuk a „tanúk”, akik látták az Urat, de az Ő tanítványai a hitelenség állapotában vannak. Voltak, akik elhitték, és voltak, akik nem. Mert kétféle ember és kétféle Advent és kétféle Karácsony van: hívó és hitetlen.

Hogyan lesz neked boldog advented? Kérd Őt, és neked is kijelenti magát, hiszen a Fiú azért jött el erre a földre, hogy Te is azok közé tartozz, akiket a világ kezdetétől annak végéig Szentlelke és Igéje által magának egybegyűjt, megtart és oltalmaz. Közeledjete az Istenhez, és az Isten is közeledni fog hozzátok!

Amikor Jézus megjelent tanítványai között, szemükre hányta hitelenségüket. Ma is szemünkre veti, hogy Ő elhozott nekünk egy boldog örömhírt: ne félj, megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! És ez a gyönyörű üzenet elakadt a mi életünkben.

Köszönjük meg Neki, hogy most is eljön, hogy szemünkre hányja a mi sok könnyünket, aggodalmunkat. Hogy arra késztet, hogy kikönyörögjük, megkeressük a hitet, azért imádkozzunk, hogy lelkünkben találkozzunk Vele és átadjuk Neki szívünket.

Adjon az Isten mindnyájunknak ilyen önmagával megharcolt hitet. Fogadjuk el, ha közben szemünkre hányja az Úr a keményszívűségünket és köszönjük meg, hogy eljön hozzánk a templomainkba is, az otthonunkba is, a szívünkbe is.

Istenhez közeledve, a visszatérő Krisztust várva töltsük napjainkat advent és karácsony ünnepén, hogy miénk legyen az örök élet!

Szilágyi János
református lelkész

Váradi Klára: Tél az erdőn

Monda Margit: Nincs hó

Nincs hó, nincs jégvirág,
Kint szürke, rideg a világ,
Üres utcák, emberek sincsenek,
Az ünnepi díszek árván fénylenek.
„Rend” van, szigor és félelem,
Mely eluralkodik az ünnepen,
Minden beburkolózik némaságba,
Az ember visszahúzódik otthonába.
Nincs rohanás, lelassul életünk,
Most magunkkal szembenézhetünk,
Hogy újjászülessünk önmagunkban,
Jobbá válhassunk holnapunkban.
Átadva egymásnak a szeretet fényt,
Értetni a karácsony igaz üzenetét,
Megtanuljunk kicsit elcsendesedni,
Ezáltal egymásra jobban figyelni.
Haldokló világunkat jobban óvni,
Építeni azt, és nem lerombolni,
Indulat helyett türelmet teremni,
Elveszettnek hitt álmot megmenteni.
Széthulló családot összefogni,
Becsület sebeit befoltozni,
Új reménybe öltözni a fa alatt,
És hátrahagyni a nyűtt rongyokat.
Néma ajakkal egy imát rebegni,
Sorsomat Isten kezébe letenni,
És köröttem megkeresni naponta a csodát,
Mely töretlen hitemben vezet tovább.

Kanizsa József :

Decemberi várakozás

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Adventi várakozással
köszönt szobánkba december
Szívünkben a szeretettel
Jézus hitével vár az Ember

Gyertyafénnyel száll a lélek
bejárja csendes kis falum
ablakokra jégvirág ül
szél suhan el hangtalanul

A „Csendes éj” dallama szól
Boldog e karácsony este
Béke, Szeretet, Remény jött
szívünket lecsendesítse...

Balogh Zsuzsa: Advent első gyertyája

Eltűnik most minden zaj,
Elmúlik majd minden baj.
Várakozás, adventi csend,
Mi zajlik benned odabent?
Megmosdik a lélek a tiszta csendben,
Eltűnik a gonosz a sötétségben.
Az első gyertya ég már,
Imádkozz, mielőtt szólnál.
Borulj Isten lába elé!
Nézz magadba így karácsony felé!
Ha nem tudsz szeretettel ránézni másra,
Nézz hát csendben az első gyertyalángra.
Megsúgja a szíved igaz-e a hited,
Vagy csak eddig valódinak hitted.
Öleljen át ma a szeretet és hála,
Úgy gondolj mindenkire, mint a legszebb imára!

Czibere Anita: Karácsonykor

Szentestén gyengéden fölragyogó fények,
egy meghitt, megváltó szeretetről mesélnék.
Szelleme átsuhan a házakon, szeretetének
érintése ragyog a szemekben, az arcokon.

Mélységes szeretet, mely mindent fölülír,
átváltoztat gyűlöletet szeretetté, szomorúságot
örömmé, megnyílnak a szívek, ha az Ő jelenléte
hív, ölelő karokban, mosolyokban születik a fény.

A Békesség, Szeretet Jézuskája aranyló
mennyei ajándékát teszi a szíved oltárára,
fogadd hát e csodás ajándékot, mikor
a kis csengő hív, s füledbe súgja, hogy

Jézus Szeretete Örökké veled él.
- Szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek
titeket egykor, és Mindörökké!
Kisded mosolygása, szíved ragyogása.
Örök életedet Ő csendben megáldja.

N. Sebestyén Katalin: Betlehemi csillag és sarki fény

**Tilingerné Gerlei Ilona:
Betlehemi csillag...**

Karácsony éjszakáján
a pásztoroknak megjelent egy angyal,
csillag fénye vezette őket,
mert egy istálló rejtékében
Kisded született,
aki békésen aludt anyja ölében.
Ő volt Jézus,
a mi Messiásunk,
Urunk és királyunk.
Eszembe jut Jézus születése,
valahányszor feltekintek a csillagos égre,
hol mind közül karácsony éjjel,
a betlehemi csillag a legfényesebb.

**Pánti Anna:
Egy öreg fa gondolatai...**

Lombtalan vacogok, megfagyok...
Távoli pislogó csillagok -
fényükben álmodó,
reményben alvó
keresztek, templomok!
Itt hagy egy - egy lélek,
én maradok... élek!
Őrzöm álmod kis barátom,
madárdal nincs kopár ágon...
Hallgatnak a sírok,
könnyek nélkül sírok.
Lelkemből feltörő sóhajok -
egemen... hintázó ágak közt
egy reménycsillag felragyog!

Bene Edit: Ünnepe a tanyán

Az erdő tündérei mélyen álmodtak. Az ablakon lefelé csorgott a december, csúszkáltak a téli napok, hó fedte be a tájat. A süvítő szél a fenyvesek apró tűleveleiről sepregette a finom havas pomponokat.

A Guti család apraja-nagyja az ünnepekre készülődött, várták a hétköznapokból égivé emelkedő napokat. A vályogház falain belül örült a rend. A padláson száradó ruhák ropogtak a fagytól. Gutiné a tömött libát, a kakast és egy tyúkot megszabadította tollpihés öltönyeiktől. A meztelen állatokat bedugta a sütőbe és feltette a meleg tűzhelyre, nehogy megfázzanak. Irma lányait is bevonta az ünnepi előkészületekbe, becsületesen kivették részüket a háztartási munkákból. Pucolták a diót, keverték a krémeket, közben az édes maszszakba mártogatott piciny ujjukat nyaldosták, a keverőtálban egy csöpp sem maradt. A Jézuska eljövételéhez visszafogottabbak lettek, elfelejtettek rosszkodni.

Édesapjuk melegen felöltözött, hóna alá kapott egy zsákot és kabátja alá bújtatta kisbaltáját. Elindult a fenyves felé, ahol már korábban kiszemelte a karácsonyfának való örökzöldet. A környék életéről a mély hóban hagyott lábnyomok tanúskodtak. Pista körülnézett, de egy árva lelket sem látott, előkapta baltáját, egy-két suhintással kivágta a fát és gyorsan a zsákba gyömöszölte. Szaporán szedte lábait a süppedő havon. Hazafelé belebotlott az erdészbe, aki éppen a fenyőtolvajokat leste.

- Jó napot Pista bátyám! Merre-merre ebben a zord időben?

Gutit elöntötte a szégyen pírja, fázós lábát összevissza rakosgatta, toporgott, akár a tojóttyúk.

- Hát...

Nem akart füllenteni, mindig becsületes ember volt, szomorúságát abban a pillanatban nem lehetett leírni. Belülről hasította lelkét a fájdalom, de igyekezett nem mutatni.

- Szeretetet viszek a kislányaimnak. Tudja, nem futja fára, ajándéokra, meg messze is a falu. Nagyon várják már a Jézuskát és örülnék, ha melegség költözne apró szívükbe. Az erdőkerülő arcán felvilant egy pajkos mosoly.

- No, jól van. Nem láttam semmit, menjen nyugodtan haza!

Tudta ő, hogy Pista nem gazember, és néha neki is juttat a háztájiból ezt-azt.

Lábnyomok - A fotót készítette Bene Edit

Irma a gyerekeket beküldte a jól fűtött szobába játszani, rájuk csukta az ajtót. Nekiállt a fenyőfát feldíszíteni. Felaggatta a piros selyempapírba csomagolt szaloncukrot, diót, felfűzött pattogtatott kukoricát. A fa alá rakosgatta az általa kötött meleg holmikat, a piros almákat, a színeseket és grafitceruzákat, rádiókat, valamint apró csokoládékat. Szép loknis hajú, égszínkéék brokátruhás, fehérszárnyú babát, az angyalkát az ágak alá rejtette.

Megszólalt a kis csengettyű, édesanyjuk beszólt a három csemetének.

- Képzeljétek, a Jézuska bekukucskált az ablakon, és mivel jó kislányok voltatok, ajándékkal lepett meg benneteket! - néma csend, ámuló tekintetek.

- Gyertek gyorsan, megjött a Jézuska! Fénysugarakkal szállt le az égből az angyalka, aki állandóan vigyáz rátok.

A gyerekek boldogan zsongták körül a fát, minden apróságnak önfeledten örültek. Vircsike rögön az angyalka felé nyúlt. Édesanyja rászólt:

- Kislányom, ne bánts az angyalkát, mert karácsony után visszaviszi a Jézuska! Ünnepek után is fog rátok vigyázni, jövőre is elhozza nektek.

Körül ülték a megterített asztalt, a család fő meggyújtotta a gyertyákat. A lelkekben is kigyúltak a fények. A lakást finom libapecsenye-, krémes sütemények édes illata lengte be.

Az ünnep az együttélés, a szeretet csodálatos megnyilvánulása volt. Minden anyagi értéknél többet jelentett számukra lelki boldogságuk.

Surman Viktor: Karácsonyi fények

Már napok óta hullott a hó. Olyan nagy pelyhekkel, ahogyan ilyenkor illik. A falu távolról úgy nézett ki, mint egy karácsonyi képeslap, mint amilyet a Postán lehet kapni, és az emberek a másik oldalára mindenféle jókívánságokat írnak a távoli rokonoknak.

A falu összes gyereke szánkózott, vagy a laposban korcsolyázott reggel óta. Nem is a szürkület vagy a hideg, hanem a konyhákból csavarodó mézes puszedik illata vitte őket végül haza. Csapatostul bukdácsoltak borozdákban a rét felől a térdig érő hóban. Kipirult arcú, lucskos, nyakig felázott ruhában beeső lurkóknak, nyakleves volt az előétel Szenteste vacsorán.

A hóesés abbamaradt, a felhők szép lassan lecsúsztak az égboltról, a délutáni nap utolsó, bíbor színű fényeivel igazgyöngyöket szórt a mező friss hópaplanjára. A világ lassan elcsendesedett, a házak életre keltek, családok merültek meghitt nyugalomba.

Csak az utca legvégén, az öreg tanítónő régi, omladozó házában nem égett világ.

Kamilla néni egész nap furcsán érezte magát, olyan merengős volt, valami béke szállta meg a szívét. De hát ilyenkor, nincsen ebben semmi különös. Délután meglátogatta a rokonokat, mindet egytől-egyig. Rögvest ebéd után indult, nehezen lépkedett a magas hóban. Néhány napja, mielőtt havazni kezdett volna, az öreg fenyőről tördelt gallyakat. A gangról még elért párat, azokból koszorút készített, csipkebogyóval, gyertyával díszítette. Nekik szánta. Karácsonyra. Rajta kívül nincs már más, aki gondolja a sírjaikat. Kis seprűjével alaposan lesepergette a havat, elrendezte a koszorúkat és meggyújtogatta a gyertyákat mindenütt. El is fogyott belé a gyufája.

Sötétedett, amire hazaért. A szín alatt még volt rakva némi tűzifa, hasítva, inkább akác, de volt közte nyárfa is, ami mostanra eléggé kiszáradt. Még ősszel küldött a plébános egy kocsival, hogy kitarson, amíg meg nem jönnek a melegek, meg mellé egy ministránst, hogy hasogassa fel. Kamilla még napnyugta előtt be akart vinni egy kosárnyival estére. Lelépett a gangról a szín felé, de térdig süllyedt a puha hóban. Fáradt volt, és túl nagy volt a hó az udvaron, képtelen volt tovább menni. Sebaj! Majd jól betakarózzik, gondolta. Meglesz egy éjszakát tüzelő nélkül is, a háború idején hany-

szor, de hányszor előfordult. Aztán holnapra megtalán erre téved egy férfiember, akivel elsöpörteti az udvart. Egyébként nem járt nála férfi sosem. Úgy nem.

Becsukta maga mögött a konyhaajtót. Nem zárta be sosem, hisz errefelé csupa jó ember lakik. Csak megszokásból tartotta a kihűlt kályha fölé átfagyott kezeit. Hideg és sötét volt a szobában. Kihúzta a sublót nehéz fiókját, hátha akad még ott egy gyufa, meg tán egy félig leégett gyertya. Nem akadt.

Az ablakon bevilágító Hold fénye megpihent a kredencen sorakozó díszes keretű fotográfiaikon. A Hold mintha maga is kíváncsi lett volna rá, egymás után vetette rá bágyadt tekintetét miközben átsétált a házikó felett.

Az első fotográfus a faluban; a fiatal Kamilla áll a kép közepén a kántortanítóval, körülöttük az első tanítványokkal. Még csak néhány gyerek volt, de még azok is különböző korúak. Aztán a többi képen egyre több gyerek, egyre több osztály, mindegyik egy emlékezetes történet, minden gyerekhez egy jó érzés. Születésnapok, ünnepek, barátok, kollégák, zsongás. Az utolsó fotó már színes; Kamilla egy hatalmas virágcsokorral a kezében, körülötte annyi férfi, nő, gyerek, hogy alig férnek

Váradi Klára: Téli fények

rá a felvételre. Ezért is kerülhetett a képkereten kívülre egy aranyozott táblácskára a felirat: „Köszönjük az elmúlt 50 évet!”

Most mégis egyedül volt a sötét, fűtetlen szobában. Pokrócba csavarta magát, a kedves hintaszékébe ült, ölébe vette az üres fenyőágot, és karácsonyi dalokat énekelve ringatta magát. Az ablakon át, olykor, szép időben, ellátott egészen az utca végéig. Most a házak fénye állta útját a barangoló tekintetnek. Az ablakokon tündöklő fény a háztetők felett megdermedt az éjszakában, csak a meleg otthonokból felszálló füst mozgott picit, néhol karácsonyfák színes fényei lobbantak fel egy-egy pillanatra. Kamilla csodálatosnak találta. Már nem fázott.

A fények a szeme előtt lassan elhomályosultak, a karácsonyi dal is elhalkult, körbefonta a csönd és a mozdulatlanság.

De mi ez? Mintha ismerős hangokat hallana. És az illatok! Sült hús és narancs, forralt bor és hájas kifli. Fény tódul a kis szobába, nyomában rég nem látott kedves, barátok, rokonok gyerekek, mindenki hoz valamit; süteményt virágot, moso-

lyognak rá, mondanak szépet neki. Nem ért semmit, csak kapkodja a fejét ide-oda, örömeiben nem tudja mitévő legyen! Tűz lobban a kályhában, pillanatok alatt jó meleg tölti be a lakást. Kamilla köré gyűlik mindenki, örülnek, őt ünneplik! Hisz mindenki itt van; Anna, Pali, Misi, a kántortanító, minden tanár, tanító, akivel valaha dolgozott. És a gyerekek is! Az összes tanítványa eljött! Lovász Laci, aki az első volt a diákjai közül, egyetemre ment, orvos lett belőle, meg Pataki Marika, belőle meg balett táncos, milyen szép még mindig, Ágoston Peti, aki pap lett, Sáros Józsiából híres író, jaj, de büszke volt rá annak idején! És itt van Pisti is! Pisti! Élete egyetlen szerelme! Mosolyog rá, és egy nagy csokor liliomot nyújt felé. Ő a háborúban esett el.

Eljött karácsony este hozzá mindenki! Az ő gyermekei, a nagy családja. No, hát mégsem maradt egyedül a szeretet ünnepén...

Karácsony éjjel a fények lassan kialusznak, csend és békesség száll a falura. Csak az utca legvégén, abban a régi omladozó házban, abban nem aludt el soha többé a világ.

Orosz Zoltánné: Őrizz meg

Őrizz meg egy lángot, mit a gyertya elhagyott.
 Őrizd meg a mosolyt, mi csókot hagyott.
 Őrizd meg az ölelést, mert tovább ballagott.
 Őrizd meg a szemét, mi igaz tükröt adott.

Simítsd meg az arcot, mi néked nyújtott mosolyt,
 Érintsd meg a kezét, mi érted dolgozott.
 Adj ölelést, melegíts lelkeket,
 Mesélj, szeress, neved! Hagyj emlékeket!

Hiányát pótdold a vágynak,
 Ne adj utat a magánynak,
 Örömet okozz, ne engedj a bánatnak!
 Segíts sokat, s ne csak a barátoknak!

Csomagold be szíved a karácsonyi ajándékba,
 Masni helyett szerető lelked tedd oda.
 Élvezd ki minden percét, mert maga a csoda,
 Légy jelen igazán, s hidd el, nem múlik el soha!

Eliza Wolf: Isteni szeretet...

Közeleg egy ünnep,
Mindenki várja,
Isten szeme figyel
Egyetlen Fiára.
Várja az élet
Várja a Föld.
Hisz' nélküle,
Minden veszendő.

Eljő az éjjel,
Ezer csillag ragyog,
Fény fut át az égen,
A jászolban, Jézus szíve dobog.
Boldogok az emberek,
Meváltó született!
Örömmel hirdetik,
S imádkoznak csendben...

Harsonák szólnak,
Így adják tudtul a
Világnak e jó hírt:
Itt él közöttünk,
Ki e világot végleg megmenti!
Áldjátok, és dicső imát mondjatok
A teremtő Istennek!
Tireátok ezután
Őrző szemek figyelnek.

Isteni zene, Mennyei hang,
Angyali üzenet szól fentről:
Megszületett a Megváltó Krisztus!
Imádjátok Őt!
Nincs ennél szebb ünnep.
Ragyognak a fények!
Szólnak a harangok.
Emberek az Ég felé, áhitattal néznek.

Térdre borulnak Előtted,
Hívók és hitetlenek.
Elismeri mindenki,
Hogy az emberek felé
Árad a szeretet.
Nem hagyunk el soha
Teremtő Isten!
Téged imádunk e Földön.
Amíg csak ember él.
Örökkön - örökké!
Óhajunk és vágyunk,
Csak egyetlen egy...
Vigyázz reánk,
Kezünket el soha ne engedd...

Zsíros-Bokros Mária kézműves gobelin

Fekete Edit: Karácsony

Itt állok a kavargó hóesésben.
Hófehér hópelyhek táncoló tengerében.
Bent meleg van, és egy szikra pattan,
kint mindent beborít a hófehér hópaplan.

Az ablakokra fehér zúzmarát lehelt.
Az ereszekre csillogó jégcsapokat tűzdelt.
A fák ágaira fehér csipketerítőt terített.
Az emberek lelkébe tiszta várakozást csempészett.

Az emberek templomokba mennek,
otthonaikban is imákat rebegnek.
A lelkek friss, tiszta ünneplőt öltenek.
A szeretet mindenkit felöltöztet.

A legszebb ünnep, a Karácsony közeleg.
A várakozó gyermekeknek oly sejtelmes!
A csoda minden évben kopogtat,
mindenhova bejut, ajándékot osztogat.

Ma minden gondolat tiszta legyen,
mint a hó, mely frissen esett!
Ma a szeretet mindenkit átöleljen,
mint a csipketerítő mely lengedez!

Ma boldogság költözzön az otthonokba.
A megbocsátás hite a gondolatokba.
Ma senki se éhezzen és fázzon!
Ma mindenki a legszebb ünnepre várjon!

Szabó Ferenc: A szív parancsa

Hylton hadnagy elégedetten lépett ki az igazgató irodájából. Higgins ezredes parancsára a kórházban kezelt katonák ügyeit intézte. Kicsit elhúzódott a munka, de nem bánta, mert csak holnap délre kellett visszaérnie a laktanyába. Addig szabad volt. A kijárat felé indult és közben a szülei, testvérei jutottak eszébe. Rég látta őket és nem tudta, mikor fogja megint. Gondolataiból egy feltűnően csinos, karcsú, fehércöpenyes nő zökkentette ki, amikor siettében majdnem fellökte. Nem sokáig tévovázott. A rövid szabadságra gondolva utána indult. Folyosókon át, emeletről emeletre követte. A csodás jelenség nem vett róla tudomást, pedig észre kellett vennie a nyomában siető katonát. Ismerte a kórházat és tudta, hogy nem a kijárat felé haladnak. De nem bánta. Várta a pillanatot, amikor a nő megáll és ő meg tudja szólítani. Egyszer csak a Belgyógyászat feliratú üvegajtó előtt találta magát, és nem hitt a szemének! A szép nő eltűnt, mintha elnyelte volna a föld. Körülnézett és látta, hogy itt sehol sem lehet elbújni. Nem értette a dolgot.

Nem maradt ideje a töprengésre, mert nyílt az ajtó. Egy ápolónő lépett hozzá, udvariasan mosolyogva karon ragadta és magával cipelte.

- Na végre, hadnagy úr! Már azt hittük nem jön - csacsogta kedvesen - A főorvos úr már nagyon várja.

- Pár pillanat múlva egy félhomályos szobában találta magát. Az ágyon egy idős férfi feküdt. A mellette álló orvos gondterhelten nézte.

- Üdvözlöm, hadnagy úr! Jó, hogy itt van! Nem fogok önnek kertelni, az öreg meg fog halni. Ez már a harmadik infarktusa volt... menthetetlen..., amikor éppen tudatánál van, mindig önt hívja. Maradjon mellette amíg tud. Nekem nem kell, ha változás van, szóljanak.

- A hadnagy látta a haldokló homályos tekintetét. Tudta, hogy nem fogja őt felismerni. Leült az ágy mellé készített székre. Először csak megsimogatta, majd megfogta az aszott, göcsörtös kezét. Alig érezhető, enyhe szorítást érzett, és mintha egy könnycsepp jelent volna meg az öregember szeme sarkában. George kényelmesebben elhelyezkedett a széken és mesélni kezdett. Mindenről, ami csak eszébe jutott. A gyermekkoráról, a csínytevéséről, az iskoláról, a lányokról, a katonaságról. Teltek az órák és ő csak mesélt, mesélt, s közben az

öreg néha megszorította a kezét. Az ápolónő néhányszor bejött hozzájuk és megkérdezte nincs-e valamire szüksége. De ő nem kért semmit és fáradhatatlanul folytatta az elbeszélést. Hajnali öt óra körül erősebb szorítást érzett. Felnézett és látta, hogy az öreg arcán kisimulnak a ráncok, lélegzetvételei szabályosabbak lettek. Lassan kinyitotta a szemeit, ránézett és alig érthetően azt suttogetta:

- Köszönöm szépen... - és örökre elaludt. Az orvos megérkezett és megvizsgálta a testet. Megállapította a halál beálltát és intézkedett az elszállításáról. A hadnagy nyugodtan várakozott, amíg mindent elintéztek. Negyedóra múlva a főorvos odalépett hozzá.

- Fogadja őszinte részvételemet, hadnagy úr!
- Ne fáradjon, főorvos úr! Nem ismertem ezt az embert.

Az orvos döbönt tekintettel nézett rá.

- Akkor miért nem szólt?
- Néha nem gondolkodhatunk, egyszerűen csak meg kell tennünk, amit a szívünk parancsol... - felelte a hadnagy, majd tisztelgett és elindult a kijárat felé.

A kórház kapuján kilépve jutott el a tudatáig, hogy már reggel van. Szétnézett, és hitetlenkedve látta, hogy a tér közepén ott áll a tegnapi este fehér ruhás nő. Mosolygott és felé integetett. Ebben a pillanatban egy bársonyos női hang ott belül azt suttogetta: Tedd, amit a szíved parancsol...

Mire George felemelte a kezét, hogy visszaintsen, a szépség köddé vált.

Balogné Domokos Ilona: Ölelni szavakkal

Döbbenetet és fájdalmat éreztem, amikor megtudtam, miért nem látom napok óta az én kedves kis „szomszédimat”. Harmincas évei végén meghalt.

Bőven a gyermekem is lehetett volna. Egyedül élt, de édesanyjával, annak új családjával jó volt a kapcsolata. Édesapja, akivel élt, tíz éve meghalt. Voltak barátai is, de miután megnősültek, családot alapítottak, kevesebbet láttam őket. Lazult a barátság.

Senki nem mondta ki, mert kimondani iszonyat – öngyilkos lett.

Én szomszédként tizenöt évig követhettem életét. Felületesnek, öntörvényűnek gondoltam, de az évek alatt jobban megismerhettem, barátság alakult ki. Úgy kezelt, mint egy közeli rokont, én is hasonlóan. Két lábbal állt a földön, gyakorlatias volt, nagyon sok mindenhez értett. Ha valamivel nem boldogultam, mindig segített. De jó volt a világ dolgait is megtárgyalni vele. Nagyon éretten, reálisan látta a világot. Néha úgy éreztem, mintha ő lett volna idősebb, bölcsebb. Együtt irtottuk a darazsakat, vízkötelenítettük a boylert, szivattyúztunk a pincéből vizet. Szedett le magas karnisról függönnyt, adott saját készítésű virágföldet, gyógynövényt. Éles metszőollót, hosszabbítót. Én kaptam először a fóliában termesztett zöldségéből, epréből. Mikor sikló költözött a kertembe, jót nevetett.

Ne féljek tőle, hasznos, majd tovább áll. Igaza volt. Szegedre vitt orvoshoz, ne kelljen törődni, költeni az útiköltségre. Ha reggel futottunk össze, bevitt a munkahelyemre, ha a városban látott meg, hazahozott. Ha az utcán találkoztunk gyalogosan, akkor „na hello”-val üdvözölt. Mindig beszélünk pár szót.

Tudtam, hogy magányos, csalódott. Húséget, megbízhatóságot, értékeket keresett, de nem sikerült társat találnia. Mondta, hogy neki nem kell olyan kapcsolat, ahol az az első kérdés: milyen „nyakkendő” munkád van? Milyen autóval jársz? Mikor megyünk együtt külföldre nyaralni?

Nem szerette a magányt, sokszor rosszkedvű lett. Próbáltam meggyőzni, ölelni szavakkal, mint egy pótanya, de azt mondta, ne mondjak üres közhelelyeket. Hiába mondtam neki, hogy boldog lesz majd, aki vele élhet, nem hitte el. Önmagától nem tudtam megvédeni. Ereklüként őrzöm az apró

tárgyakat, amiket ő adott, mert érintette segítő keze. Életem végéig gyötörni fog, hogy nem tudtam semmit tenni érte. Vele kapcsolatban mindig ugyanaz a verstöredék jut az eszembe:

*„Élni hív újra meg újra az élet,
Lásd meg végre, hogy szeretnek Téged.
Jól tudom, hogy fáj,
De hinnünk mindig muszáj.”*

Dzsida Jenő

Karácsony közeledtével figyeljünk jobban a környezetünkben élőkre is, ne csak azért, mert kötelezően a szeretet ünnepe. Próbáljunk meg őszintén, tiszta szívvel, emberséggel felé fordulni, mert ha szeretettel, csak egy ember életét is meg tudjuk menteni, már nem élünk hiába.

Hermann Marika: Látomás...

Remény fonalából szőtt földi látomás,
Egyé olvad benne minden szívdobbanás.
Hamis szó többé nem szól az ajkakon,
Szeretet tekint ki minden ablakon.
Mammon hatalmát jeltelen sír fedi,
Áldozatait a vírus sem szedi.
Szőlő nektárjától csordul a pohár,
Földnek ajándéka éhezőre vár.
Csillagoktól ékes égnek fátyola,
Leomló napsugár Föld koszorúja,
Fák hús lombja között madárka trillázik,
Csörgedező patak vize fodrozódik,
Virágok szirmain méhek járnak táncuk?
Ajka zengedez hálaadó himnusz.
Eme szép világot nem leled szemekkel,
Hited erős várán tekints ki szíveddel!
Látomás eloszlik, valóság lesz álmod,
Tettekkel óvd, s építsd földi Mennyszágod!

Fehér Flóra: A kis pompeji katona

Budapest egyik forgalmas tere a délutáni csúcsforgalomban. A közvilágítás fényében villamosok, autóbuszok, trolibuszok jönnek, mennek. Az autóforgalom is nagy, és rengeteg ember siet erre-arra.

Tél van, a havat a járdák szélére kupacozták, a mellettük lévő parkolókból kicsúszkálnak a hazainduló autók. Egy hirdetőoszlop tetején nagy kerek óra. A vele szemben lévő piros téglás ház kapualjában egy kilenc-tízéves forma kisfiú áll. A nagypapa tornára szokta hozni ebbe a házba, utána öt órakor anyuka jön érte a kapuhoz.

Szépen van öltözve. A lábán bundás kiscsizma. Kék fehér kockás nadrágot visel, és ugyanilyen színű kabátjának van kapucnija is, de most világoskék pomponos kötött sapkát visel. Két kesztyűje zsinóron lóg ki a kabát ujjából, nehogy elveszítse.

Lábujjhegyre áll, az órát akarja látni. Ismeri az órát, de most az előtte elsiető emberek folyton eltakarják előle, ezért közöttük kell rákukucskálni.

Már nem pipiskedik, hanem jobbra-balra nyújtogatja a nyakát. A kapumélyedésből nem lát messzire, de nem mozdul el onnan. Múltkor elindult anyuka elé és alig találták meg egymást. Nagyon megijedtek.

- Máskor el ne menj innen, amíg ide nem érek! Úgy állj itt, mint a pompeji katona! - mondta anyuka mérgesen.

A kisfiú akkor még nem tudta ki az a katona, de este anyuka elmesélte. Most elmondja magának:

- Volt egyszer egy város, Pompejnek hívták. Egy nagy hegy füstölgött mellette. Az ott lakó embereket katonák őrizték, hogy ha a hegy dübörögni kezd, kiáltsanak mindenkinek, fussanak, szaladjanak el onnan. Aztán jött a nagy baj, a hegy követ és tüzet köpködött a városra. A lakók nagyon féltek, mindenhová elbújtak. De volt egy katona, aki nem ijedt meg, hanem várta, hogy a tűzhányásnak vége legyen és mindenki visszajöjjön a házába. A város sajnos már nincsen, mert a hegyből olyan tűzfolyó ömlött, ami mindent, még az embereket is betakarta. Sok-sok év után megtalálták a várost és az őrhelyén kőszoborrá válva ott állt a bátor és hős pompeji katona.

Egy kicsit gondolkodik, milyen is lehetett az a pompeji és eszébe jut, hogy a zsebében van egy apró játék katona meg egy kis gyertya. A katonát kiveszi és nézegeti, de gyorsan visszateszi, már nem szereti, mert puska van a kezében.

Lehajtja a fejét, a gyertyácsról gondolkodik, ami a születésnap tortájáról való. Még soha senkinek nem mutatta meg, ez az ő titka.

- Titok azért kell az embernek, hogy legyen valami, amiről csak ő tud, senki más. A titok nagyon nagy dolog - sóhajt gondterhelten.

Fázik. Felhúzza a sapkára a kapucniját, felveszi az egyik kesztyűjét, de a másik kezét a zsebébe dugja a gyertyához. Topogni kezd, tudja, hogy az jó a fázás ellen, de vigyáz, hogy pontosan mindig ugyanarra a helyre lépkedjen, hiszen ez az ő anyukát váró őrhelye, egy pillanatra sem hagyhatja el.

Újra az órára néz, ami már majdnem hatot mutat.

Ekkor pillantja meg anyukáját, amint az út másik oldaláról rohan felé a zebrán. A kabátja nyitva, sapkáját a kezében fogja, a szép arca eltorzul. A kisfiú most megijed. Mi történt? Csaknem elindul hozzá és ölelésre emeli a karjait, de gyorsan leengedi és már mozdulatlanul áll, ő most a pompeji katona. Anyuka odaér hozzá, leguggol elé. Átöleli és sírva mondja: Kisfiam, drága kisfiam, bocsáss meg, hogy ennyire elkéstem. Kérlek, bocsáss meg, hogy ilyen soká kellett várnod. Fáztál? Féltél? Nem bántottak? Kérlek, kérlek, ne haragudj rám! Édes, bátor kis hősöm! - puszilgatja a hideg arcoskát.

A kisfiú alig hallja a szavakat és nem érti mi a baj, hiszen anyuka megjött és mehetnek haza. Mozdulatlanul áll az ölelésben, és azon töri a fejét mit tegyen, hogy ne sírjon anyuka.

Anyuka a könnyei között nézi, ahogyan a gyermek eltolja magától, a zsebébe nyúl, és komoly arccal egy alig felismerhető apró, töpörödött kis gyertyácsrát nyújt felé a tenyerén.

Fekete Edit: A legszebb ajándék

Egy pillanatra megállt a konyha ablakánál. Kint már sötétedett, az est lassan beborította a tanyát. Kinézett a tanyájukhoz vezető útra, és az utat szegélyező fákra. Milyen jó, hogy már elvégzett az állatok körül, mert hamarosan teljesen besötétedik.

Egy pillanatra elmerengett:

- Mindjárt itt a Karácsony! De jó is volt, amikor még gyermekzsivajtól zengett a kis ház! Esténként mindannyian behúzódtak a konyhába. Ott szerettek lenni körülötte. Ilyenkor már javában törték, pucolták a diót. A karácsonyi diós kalács soha nem maradhatott el. Bármennyire szegények voltak is, a karácsonyfa alá mindig került valami kis apróság. Az apjuk faragott valamit a gyerekeknek. Hét gyermeket szült, de már csak hatan vannak. Boriska, az aranyhajú kislány elment. Ha becsukja a szemét, még mindig tisztán látja az arcát.

Beleborzongott, pedig már oly sok év eltelt.

Mire eladták a tehenet, hogy legyen pénz a gyógyszerre, már késő volt. Boriska nem bírta tovább. A vékony, kis forró test addigra már feladta.

- Ugye ma sem jött a postás? - hallotta háta mögül a férje hangját.

- Nem, nem jött - sóhajtotta.

Már két éve mindennap a postást várják, hátha jön levél. Két éve már nem tudnak a fiúkról. Kezdetben még jött levél, de két éve már semmi hír, semmi. Azok a régi levelek egymás után sorban ott vannak a komód legfelső fiókjában.

Amikor a férje nem látja, elő szokta venni. Hosszasan fogja, nézegeti őket, mintha tőlük várná a választ.

- Jaj, de nem akarta a fiát elengedni! A férje is hadirokkantként jött haza a háborúból, odalett az egyik lába. Nem is igen tud tevékenykedni a ház körül. Még jó, hogy Juliskáék itt laknak a közelben. Amikor nehezebb munka van eljönnek segíteni. A többiek szétszéledtek, elmentek a közeli városba. Mindegyik megállja a helyét. Nem félnek ők a munkától! A tanyasi emberek kitartóak és nagyon szorgalmasak - Idáig jutott a gondolataiban, majd eszébe jutottak a holnapi nap teendői: Reggel korán felkel, bedagasztja a kenyeret, levágja a tyúkot, amelyik már napok óta sántít. Ma korán lefekszik, mert holnap nehéz nap lesz.

Bebújt a dunyha alá, és imádkozott. A tanyasi emberek nagyon vallásosak. A hit erőt ad nekik, sok-sok erőt. Lassan álomba szenderedett. Nem

sokat aludhatott, mikor fura zajra ébredt. A kutya furcsa hangot hallatott.

- Megbolondult ez a Morzsi? Mit csinál ez? - felkelt, felkapta a vállkendőjét és lassan odalopózott az ablakhoz.

Kint, a telihold fényénél egy magas, nagyon sovány férfi állt szakadt, katonai ruhában. Már éppen szólni akart a férjének, hogy jöjjön, mert egy idegen katona áll az udvaron. Ám, ahogy jobban megnézte, már röpiült is ki a konyhaajtón.

- Fiam, édes drága fiam! Hát megjöttél? - és ölelte, csókolta, tapogatta rég nem látott fiát.

Anya és fia, egymást átölelve álltak a telihold fényénél, és mindketten sírtak.

A hirtelen ajtócsapódásra a férje is felébredt. Megkereste kezével a mankóját, és odabicegett az ablakhoz. Kinézett. Két egymást szorosan átölelő alakot látott, akik úgy szorították egymást, mintha már soha többé nem akarnák elengedni a másikat.

Ott állt az ablaknál, nézte őket, és egyszer csak megeredtek a könnyei.

- Hát hazajött! Az ő fiuk hazajött!

Érezte, hogy a könnyek egyre csak csorognak a szeméből. Végig folynak az arcán, a ruháján, mindenhol. Ám ezek, már a boldogság könnyei voltak.

Németh Nyiba Sándor:

Toporgó Nagymama

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Latyakos, ronda időt szűr az este.

Gatyátlan bánat fürkészi a vétkem.

Hiába öltözik, fázik a lelkem.

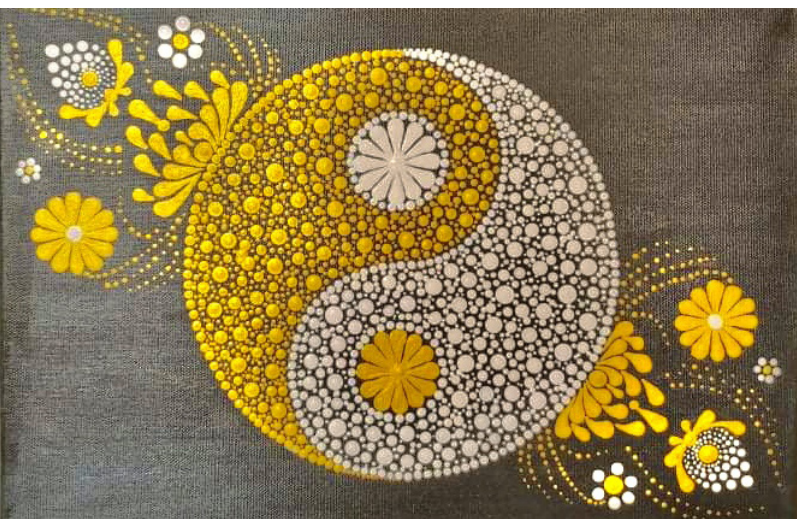
Nyitott ablakon benéz a szemem.

Toporgó nagymamán megáll a szemem.

Kendőt hajtogat ráncos kezeivel.

Súlyos idő pihen a sparhelt mellett.

A tüzetlen lángja szinte megperzsel!

Kosztolányi Ági: Yin-Yang Ünnepi hangulat
Pontozott technika

Németh Nyiba Sándor: Szent Füzér
(a Magyar Kultúra Lovagja)

Az ajtószárfa mellett lóg anyám szent füzere.
Észrevétlenül levette, a kezére tekerte.
Halkan mormolta az imát a csendes szobában.
A redőnyön beszűrődő fény az arcán csillant.

Jól kiválogatott gondolatait megóvta.
Belül tudta, az Isteni hit pótolhatatlan.
Elvonulva fohászokodott a hétköznapokban.
Megkülönböztetett áldást szórt az igaz szóra.

A halál küszöbén sétálva erősebb lettem,
de anyám méltó csontjait megnézni nem merem.
Kereselem a szent keresztet, hogy örökös legyek.
Magasztos eszméit, öreg szívembe ültessem.

Drotleff Zoltán: A legjobb fegyver

A háromlábú szék sosem inog!
Hit, remény, szeretet síkot alkot...
Ily alapon álljon minden ember!
Gazság ellen ez, a legjobb fegyver!

N. Sebestyén Katalin: Fény és árnyék
/Születés és elmúlás/

Ember, ki fejlődés kezéből átvette a talentumot,
szobor, mely várja leple fölszakítását,
s a még ki sem mondott zengő gondolat,
te csöppnyi ismeretlen élet.
Élsz már, s léted túl nő minden szürke valóságon,
félig valóság, félig édes álom.
Már él a piciny ember, körötte
ős setét, az anyaméh sötétje.
Idő bölcsőjének ősmélege,
öröktől fogva ebben él a lélek,
Isten hasonmása: e zengő égi titok.
Születés, nem a lét kezdete,
de bizonyossága annak, hogy élünk,
de hogy tovább élhessünk..., meghalunk.
Lét és elmúlás!
Lélek, s lélekutazás!
Halhatatlan minőségünk a lelkünk.

Legyek égő gyertyafény a sötétben,
szívekben vigasz, mikor már nincs remény,
napfény a kristálytisztá kéklő égen,
csillagos éjszakában útmutató fény.
Lélek a szélben, könny az orcákon,
hogy megérinthessem szerettem,
tudatni velük: vagyok.
Zúgó harangszó, s árnyékként követhetek,
végső: az elmúlás, ha nincs fény tovább.

Gál Mihály alkotása

Gál Mihály: Amikor halott voltam

Amikor halott voltam nem fájt, nem is tudtam róla.
 Erőszakkal keltettek, hoztak vissza e földi jóba.
 Születésem lehetett ilyen, mit emléke nem kísérhet.
 Nem félek hát ha újból el kell menni, nem fáj csak az élet.
 Aggódók kik körbe álltak látták haldokló tusámat.
 Ők szenvedték meg, siratták utam a másik világba.
 Ne sirasson hát újból senki sem, ha ismét menni kell!
 Megkaptam már az ezernyi aggódó könnyetek.
 Vidáman indulok újból, ha üzennek vagy jönnek értem.
 Pillanatnyi létem megéreztem, engedjétek magamnak éljek.
 Ne vessen meg senki, ha vidám a napom, a szeretetet adom s
 kapom.
 Ne szüljön haragot, ha mások elvárását hagyom.
 Kerek az életem, eddig az elvart, a diktált volt a jó.
 Más szemmel látom a világot, másként a múlandóságot!
 Enyém az élet, a hátralévő néhány évem!
 Szeretet, vidámság, velem csak ilyen barát maradjon.
 Ki megró vagy kritizál áldott legyen, de ne tudjak róla.
 Ne hulljon hát könny, csak kacaj fakadjon!
 Test és a lélek magunknak s másnak ragyogjon.
 Potyog a könnyem míg írom, mert tudom, szeretetek nagyon!

Deák Éva: Sírkertben

Halk zene hangja szól sírkertekben,
 Belső béke csendje van szívekben.

Sírodát virágok borítják,
 picinyke lángok fényüket ontják.
 Nyárfaág omlik keresztedre,
 rózsafüzér gyöngye kezemben.
 Elmondom imámat csendesesen,
 örök léted őrzöm szívemben.

Emlékezés pillanatai.
 Lelkünket szeretet öleli.

Gondolatban, kérlek Istenem!
 Bűneinek legyen kegyelem!
 Könnyeim enyhítik bánatom,
 éveink vissza nem hozhatom.
 Lány fuvallat simítja arcom,
 magam vívom további harcom.-

Millió csillagként, gyertyák lángja
 Égi fényként, mennyet beragyogja.

Erdős Sándor: Búcsú a pusztától

Tüzek égnek sápadt pusztán
 rőt fényük imbolyog,
 kunyhó mellett öreg juhász
 hold fénye ráragyog.

Eltekint a messzi tájra
 ráncok véste arccal,
 merre csak lát ősi pusztá
 zöld terített asztal.

Lába mellett ül a társa
 a hű juhászkutya,
 az egyetlen lény akiben
 nem kell csalódnia.

Utolsónak kelő napnak
 biccent oda némán,
 csendben, nyugodtan pergett le
 élete a pusztán.

Mártonné T: Bölcsességek a családról, a boldogságról...

A család a szeretet iskolája.
 A család az összetartozás,
 el kell fogadnunk egymást.
 Az apa a fatörzs, melybe a gyerek kapaszkodik,
 az anya a föld, ami a táplálékot adja.
 A család a legjobb társ, a legfontosabb csoda.
 Azok a legjobb emberek,
 akik gondoskodnak a családjukról.

A boldogsághoz mi kell?
 Talán az orrunk előtt van a hitünkben
 és azokban, akiket szeretünk.
 Mindenki a maga boldogságának felelőse!
 Legyél boldog, és tegyél boldoggá!
 A boldogság felvidítja a legszerényebb helyeket is.
 Csak azok lesznek igazán boldogok,
 akik keresték és megtalálták,
 hogyan lehet másokat szolgálni.

Drotleff Zoltán:
Volt egyszer egy boldog család

Két porszem Isten tenyerén,
míg együtt voltak csupa fény,
hűen fogták a kezüket,
így erősítve hitüket.

Esküt tettek nagyon régen,
Isten előtt halkán, szépen,
megfogadták Ő előtte,
hűek lesznek mindörökre.

Hűségüket betartották,
boldogságot megkaphatták,
öröm volt ez kettőjüknek,
értéke lett életüknek.

Aztán jöttek a gyerekek,
egészségben növekedtek,
a kis család játszogatót,
mindenfelé utazgatót.

Sok emlékekkel gazdagodott,
élményekben gyarapodott,
eljutottak messze földre,
nagy víz mellé hegyre, völgybe.

Fürödtek is a tengerben,
hűsölve a nagy melegben,
mentek aztán napfürdőbe,
ott hagyták, de sülve, főve.

Éjszakára volt ám lárma,
minnyájuknak sajgott háta,
tüzelt nagyon minden párna,
mindenki a kán-kánt járta.

Jó éjszakát kicsi gárda,
nem alszotok ti már máma,
jól esik majd lombok árnya,
Az is csak holnaputánra.

Kemping meleg, kicsi sátra,
nagyon forró éjszakára,
kiültek az előtérbe,
holdvilágos nyári éjbe.

Turányi Terézia: Téli séta

Égő bőrük hűsítette,
finom szellő lehelete,
a reggelnek közeledte,
álmot lopott a szemekbe.

Későn keltek, teringette,
bőrük a Nap már égette,
végre jó volt ébren lenni,
sebeiket kenegetni.

Alvás közben volt vendégük,
megszállták a pucér testük,
ők gyomrukat jól megrakták,
nekik a viszketést hagyták.

Viszketés meg a bőrégés,
lehet ennél még jobb érzés?
Végre vége nyaralásnak,
elég ennyi okulásnak.

Szerencsésen megérkeztek,
nekiestek az életnek,
a sok munka nekik maradt,
gyermek iskolába szaladt.

Aztán eltelt sok esztendő,
legtöbb lurkó egyszer megnő,
elhagyja a család házát,
hogy építse tán a mását.

Reménykedtek, hogy sikerül,
bíztak benne, majd kiderül.
Két kis porszem együtt maradt,
sajnos kicsit már elfáradt.

Mindig fogták egymás kezét,
vihar eddig nem tépte szét,
de jön a szívtelen halál,
kegyetlenül közējük áll.

Elragadja a kisebbet,
hű társa semmit sem tehet,
szegénynek bús lett élete,
hisz' Ő volt neki végzete.

Szép életük története,
legsomorúbb fejezete.
Ha élet egyszer megszakad,
abból csupán bánat fakad.

Öröm és bánat cimbora,
ez létünk furcsa fintora,
emberi sorsunk hajója
vajh' rátalál jó partokra.

De ki szívből imádkozik,
égiekhez csatlakozik,
Szent Szűz örömkönyve várja,
mi drágakővé formálja.

Ezt kívánom kis Szívemnek,
Istenünknel pihenjen meg,
legyen Neki igazgyöngye,
mostantól és mindörökre.

Gál Mihály: Szécsi Margit költő portréja

„Végesből végtelenre,
kardomra-tűzött perre,
halálos szerelemre:
születtem életemre.”
(Szécsi Margit)

Figula Csaba: A vér nem köt!

A vér nem köt, csak a szeretet!
Aki mást mond, az mind hazug veled.
Az nem család ahol egymást bántják,
Gyengét verik és megalázzák.

Engedd el azt, akitől mást nem kaphatsz,
Csak taposást, rúgást mert a vére vagy.
Ki úgy gondolja, veled bármit megtehet,
És sárba tiporja törekeny lelkedet.

Mert számára a család semmit nem jelent.
Csak egy nevet, amit ő adott neked.
Erre büszke más nem is kell neki,
Hogy veled mi lesz, az már nem érdekli.

Legyél erős és mondj nemet bátran!
Ha kell, akkor hagyj mindent hátra.
Mert aki szeret az úgyis veled tart,
Aki nem, az pedig nyugodtan maradhat.

Mert a családotod csakis ott lehet,
Hol mindenki, feltétel nélkül szeret.
Mert a vér nem köt, csak a szeretet,
Aki mást mond, az mind hazug veled.

Monda Margit: Érzések

Lelkemnek ajtaján olykor a magány kopogtat,
Beoson vele néhány tévelygő gondolat,
Mint óriáskerék, forog körülöttem a világ,
Néha kiszállnék már, vagy lassítanám iramát.

Csak egy ölelésnyi idő, amit átsző a csend,
Nem kell káosz és maradjon kívül a rend,
Száz hosszúra nyúlt pillanat, mi csak az enyém,
És megmártózni benne életem delén.

Vagy néha ajándék lenne egy egész nap,
Hogy újránövesszem megnyirbált szárnyamat,
S ha már nem is tudnék a felhőkig szállni veled,
De töretlen hitem egy kicsit még felemelne.

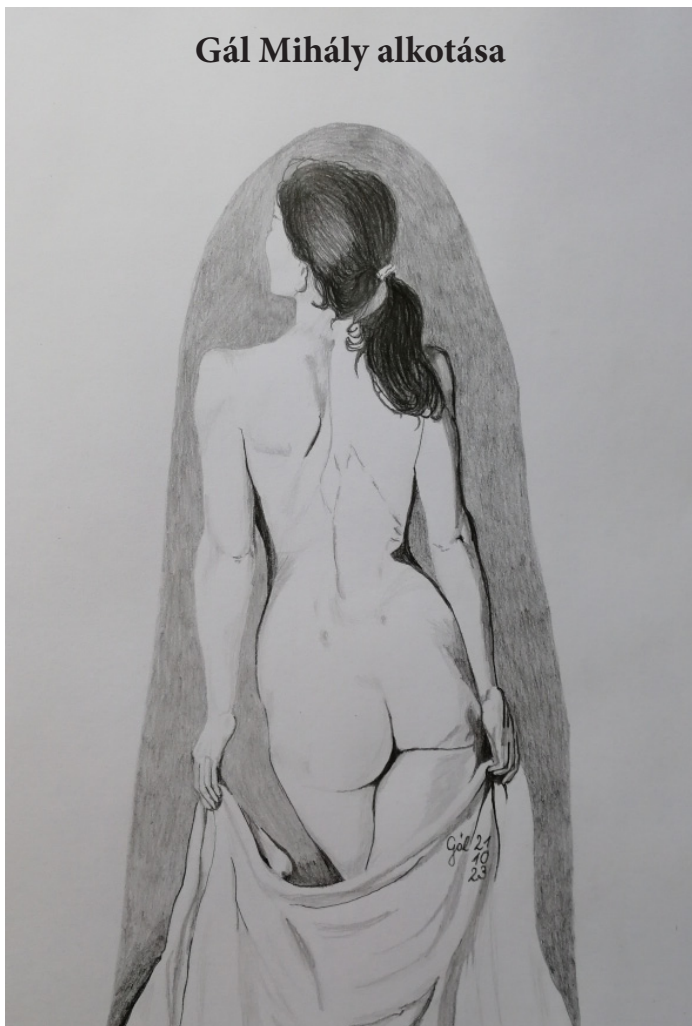
Mert szükség van rá, hogy néha önmagadba nézz,
Jól döntött-e a szív, vagy hol hibázott az ész,
Számot vetni a tettekkel és következményeivel,
Okulni a hibákból, és máskor nem véteni el.

Kell a léleknek, s gondolatnak szabadon szállni,
És a kettőnek egy közös síkot találni,
Hogy elménket ne ostorozzák téves eszmék,
Lehessek önmagam, és ne színpadi kellék.

Imre Anna: Szárnyrakelő sas

Gál Mihály alkotása

**Garajszki Istvánné:
Első szerelem**

Az első szerelem olyan, mint egy álom,
A megbeszélten helyen szívdobogva várom.
A pulzusom feltornázott az egekbe,
Szállnék vele én is, fel a fellegekbe.

Mellettem van, a bőröm forrón bizsereg,
Hogyha elmegy, fájó szívem didereg.
Valószínűleg gondolkodni nem tudok,
Hiányába majd bele pusztulok.

Ha eljön, és karjaival hevesen ölel,
Szívem kalapál, ez nem csak némi zörej.
Találkozásunk után egy séta veled,
Izgalmasabb, mint bármilyen játék lehet.

Pedig csak sétálunk egymás mellett csendben,
Derekamon a karod, és ez így van rendben.
Boldogság gyönyöre vihar a lelkünkbe,
Majd belepusztulunk az érzéseinkbe.

Erdős Sándor: Angyalom

Álmomban a mennyben jártam,
csodás angyalokat láttam.
Körbehintettek virággal,
megtöltötték szívem vággyal.

Felébredtem téged látlak
legszebb lánya világnak.
Úgy tűnik szerencsés vagyok,
köztünk is élnek angyalok.

Szabó Ferenc: Hova lettél?

Tépdesi a tájat az északi szél,
Elrepül a széllal sok száraz levél,
Költözik délre sok árva madár.
Óóóó, hova lettél!

Elterül a tájon a fagy, a téli sötét,
Zúzvara a bokrok; szinte mesés,
Bánatos hangom, oly messzire száll:
Óóóó, hova lettél!

Várlak az úton; de semmi remény,
Éjjel; az álom is rólad mesél,
Bámulok a télbe, de senki se vár.
Óóóó, hova lettél!

Szívemet hűti az északi szél,
Mégfagy a lelkem, a tűz is leég,
Ráborul a tájra az éji magány.
Óóóó, hova lettél?

Soós-Győrffy Katalin: OP-ART Csendélet

Váradi Klára: Tél a folyón

Szűcs Erika Katalin: Abban a korban élünk...

Abban a korban élünk, amikor az evolúció befejezte az anyagi léten belüli fejlődését, és folytatja a kibontakozását a szellemi dimenzióban, mint energia.

Tudatosul bennünk a Jézusi igazság.

„Törvényemet szívükbe adom és elméjükbe írom.” – a Biblia tanulsága szerint Zsid.10/- / 16: / Isten megadta, hogy megtapasztaljuk a cselekedeteink következményeit. Makacs volt az emberiség és vétkezett. Tudni akarta, hogy mi a jó és mi a rossz.

Hiába a sok bibliai tanítás, még mindig az anyagi jólét a fontos. Nem vesszük észre, hogy a lelkünk fejlődésével kellene törődnünk. Még alszunk – elaltat bennünket a viszonylagos „jó – lét”. Nem engedelmesszünk a szeretet törvényeinek, visszatart a sok téves elmélet. Mindent a tőke határoz meg. Nem látjuk meg az Isten gondoskodó kegyelmét.

„...Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak és mennyei Atyátok eltartja őket...” – tanítja Jézus. Mt. 6 /-26/

Milyen nehéz elhinni, hogy nekünk nem a pénzt kellene hajszolni, hanem szeretni egymást és imádni Istent. Nem mi teremtünk. Isten az, aki ezt cselekszi. Ő lehetőségeket kínál. Mi csak dönthetünk, hogy melyik helyzetbe megyünk bele.

„Ha valaki teljesen belépett a szeretet birodalmába, a világ nem számít, milyen tökéletlen, gazdag és gyönyörű lesz, mert csakis a szeretet lehetőségeiből áll.” – ajánlja nekünk Soren Kierkegaard.

Rozványi Dávid: „Minden év legjobb házassági tanácsadója” (Boldogságbolt 6)

Valójában, amikor újra a budai Öreg utcában jártam, alig vettem észre az aprócska papírfecnit, amit valaki a Boldogságbolt ajtajára ragasztott: „Minden év legjobb házassági tanácsadója”. A papíros nem volt nagy, mintha valaki egy jegyzetömbből tépte volna ki, a kézírás kicsit remegett, látszott, hogy csak futtában vetették papírra. Gyöngybetűkkel, folyóírással: valószínűleg egy nő.

Elképzeltem, hogy milyen zavarban lehetett az írója, amikor először betért a Boldogságboltba. Hebegett-habogott, de az öreg örmény megnyugtatta, hellyel kínálta, teát töltött neki, s elmondta, mit kell a boldog házasságért cserébe adnia. Az asszony elfogadta az árat, szerette volna megköszönni, de mivel a Boldogságboltba mindenki csak egyszer térhet be, amikor visszatért hálátelt szívvel, csak az ajtóra tűzte ki a cédulát. „Szokványos történet”, banális, amiről ha valaki novellát írna, mindenki unottan átlapozná, hiszen mások boldogsága mindig unalmas, mindenkit csak a saját boldogsága izgat.

Szerencsére én nem vásárlóként tértem vissza, így beléphettem. Ahogy becsuktam magam mögött az ajtót, úgy éreztem, kiléptem a rohanó időből és átléptem az örökbe. Semmi sem változott, amióta először beléptem ide: mindenféle könyvespolcok, tematikusan rendezve a különböző boldogságok: „szerelem”, „család”, „siker”, „gazdagság”, „lelki béke”, „extrém kívánságok”... És egy-két igazi könyv is. Érződött rajtuk, hogy évek óta senki sem nyitotta ki ezeket. Ki olvas ma már Platón vagy Arisztotelészt?

- Ha szabad megjegyeznem, senki sem – válaszolta, gondolataimban olvasva az öreg örmény. - Pedig, a szavak, amiket egykor leírtak, ma is ugyanúgy igazak. Tudja, uraságod, egykor ismertem egy szerzetest, aki egész életében könyveket másolt. Amikor találkoztunk, azt kérte tőlem, hogy halála előtt had készüljön el Arisztotelész Organonjával és Platón Államával. Úgy érezte, ha ezekből a könyvekből egy-egy példánnyal több lesz a világban, nem élt hiába. Ma pedig – mutatott körbe az öreg örmény – olvasatlanul hevernek a polcokon. De úgy látom, kérdezni szeretne valamit uraságod.

- Nem tudom, hogy mondjam, hogy ne legyen bántó – kertettem válasz helyett.

Ozsvárt Gábor alkotása

- Csak őszintén... Nincs olyan durva igazság, ami bántóbb lenne, mint egy szépen becsomagolt hazugság.

- Ezek az emberek, minden tisztelem mellett, de több, mint kétezer éve halottak. Mit mondhatnának a ma emberének? A szavaik olyanok, mint a dinoszauruszok csontvázai. Érdekes arra gondolni, hogy egykor éltek, egykor félelmetesek voltak, de mára kihaltak, vagy olyan unalmasak, mint egy csirke az udvarban.

- Talán igaza van, uraságodnak, és a szavak már valóban halottak. Élettelenek, mint a sárkánygyíkok csontjai, amiket a tudósok kiásnak. De ne feledkezzen meg arról, hogy a szavak önmagukban semmik, csak a gondolatokat öltöztetik fel. Csak a szavak halhatnak meg, a meztelen gondolatok örökké élnek. Csak a könyveket lehet betiltani, elégetni, az eszméken nem fog se a tiltás, se a tűz. Ennek a két embernek az eszméi ma is ugyanúgy élnek, ugyanolyan teremtő és pusztító erővel, mint két és félezer éve. Nem ők találták ki ezeket, csak ők voltak, akik szavakba foglalták, és ezzel szabadjára engedték a szellemet.

- És mik voltak ezek a titokzatos eszmék? – kérdeztem kíváncsian.

- Platón azt mondta, mindennek az alapja az idea, az örök és változatlan lényeg. Talán úgy is mondhatnánk, a mi világunk csak tükörképe az örök és változatlan ideáknak. Ő a láthatatlanból haladt a látható felé. Arisztotelész viszont az észben hitt,

abban, hogy logikusan minden megmagyarázható, a látható alapján próbálta megérteni a láthatatlant. Velük, ezzel a két poros, ma már senki által sem olvasott filozófussal kezdődött meg az érzelem és az ész párharca.

Bevallom, nem nagyon tudtam figyelni arra, amit az öreg örmény mesélt. A filozófia sohasem tudott lekötni, már a főiskolán is ez volt a legnagyobb mumusom a mikroökonómia és a statisztika mellett. Megpróbáltam titkolni unalmamat, de az öregember észrevette és elmosolyodott:

- Látom, uraságodat nem köti le gondolataim fejtegetése.

- Nagyon érdekes, de nem tudom, hogy ez hogyan tenné boldoggá az embereket. Márpedig, ha jól tudom, ön ezzel kereskedik.

- Valóban, és ebben, szerénytelenség nélkül állíthatom, első vagyok a piacon. Azonban, ha szabad megjegyezmem, a boldogság titka sokszor csak annyi, hogy belássuk, hogy érzelmeink sokkal hatalmasabbak és ismereteink sokkal korlátozottabbak, mint gondolnánk. Azonban, ha uraságod ráér, szívesen elmesélnék egy történetet egy jó tea mellett.

Egy ilyen invitálásra nem tudtam nemet mondani. Miután kényelembe helyezkedtünk, az öreg örmény mesélni kezdett:

- Bizonyára észrevette uraságod a kézzel írt cégért a bejáratnál.

- Igen, akartam is kérdezni, mit jelent az, hogy „Minden év legjobb házassági tanácsadója”.

- Nos, nemrégiben történt... - és az öreg örmény mesélni kezdett.

Esős tavaszi nap volt, olyan, amit inkább őszi-nek vélnénk, amikor az asszony belépett hozzám. Azonnal láttam, hogy kevés embernek van akkora szüksége az árumra, mint neki: ruhája és sminkje egy fele annyi idős nőn is túl fiatalosnak minősült volna, kisírt szemei arról árulkodtak, hogy elveszítette a csatát az étellel szemben. Zavarban volt, nem akaródzott megszólalnia.

- Kezeit csókolom, nagyságos asszonyom... Keres valamit?

- Köszönöm, csak nézelődnék! Nagyon szép ez az üzlet. Nagyon érdekesek ezek a könyvek – nézelődött a polcnál. – Megnézhetem? – és lapozgatni kezdte az egyiket, de láttam rajta, hogy azt sem venné észre, ha üres lapok lennének a kezében.

- Ha szabad megjegyezmem, mindegyik valódi kuriózum, a világ bármelyik nemzeti könyvtárának díszére válna.

- Igen, nagyon érdekesek – válaszolta szórakozottan, de aztán esdeklőn rám nézett: - Mondja, maga tényleg boldogságot árul? Vagy ez is csak hazugság?

- Kérem, biztosíthatom, hogy mindegyik boldogságból csak a minden igényt kielégítő legkiválóbbat tartok.

- Nem hiszem, hogy tudna rajtam segíteni.

- Avasson a bizalmába és meglátom, mit tehetek. Az asszony nagyot sóhajtott és mesélni kezdett.

- Tulajdonképpen a szokványos történet, ha valóban a boldogsággal és a boldogtalan emberekkel foglalkozik, akkor ezerszer hallotta. A férjem...

- Mit tett a nagyságos úr?

- Ki? A férjem? Hát nagyságos úrnak semmiképpen sem hívnám, inkább egy aljas csir...

- Na, de asszonyom! Aki a másikat megbecsüli, magát becsüli meg. Kérem, tartózkodjék élete párjának minősítésétől!

- Nos, rendben. Akkor a férjem... Nos, húsz év után úgy döntött, hogy egy húsz évvel fiatalabbal újra akarja kezdeni. Tulajdonképpen még becsületes is, a maga módján. Megtarthatok mindent, a lakást, a kocsit, a pénzt, a gyerekeket... De az elmúlt húsz évet és az életet, amit felépítettünk, amit együtt építettünk fel, senki sem tudja visszaadni. Már beletörődtem, hogy vesztettem, de akkor is fáj. Szeretnék boldog lenni, de nem tudom, mit tegyek. Ha meg akarnám tartani, nem tudnám, hogyan tegyem. Vagy keressek valaki mást? De kinek kellenék? És másvalakivel jobb lenne? Nem tudom... Nem kell semmit sem mondania, elég, hogy meghallgatott. Köszönöm! Nem zavarom tovább.

- Várjon, kérem! – próbáltam meg tartóztatni. – Azt hiszem, tudnék valamit ajánlani Önnek és a kedves férjének. De előre is figyelmeztetem, hogy nem lesz olcsó...

- Mennyibe kerülne? – kérdezte gyanakodva az asszony.

- Nos, asszonyom, nem mennyibe, hanem mibe. Mondja, mit lenne hajlamdó megtenni a boldogságért? Képes lenne megváltozni?

- Bármit... De már mindent megpróbáltam. Higgye el. Edzettem, fodrászhoz jártam, csinos ruhákat vettem, ez kell a férfiaknak, nem? A fiatalság...

- Ha megengedi asszonyom, ön minden férfit, vagy a férjét szerette volna meghódítani? Mert aki a másiknak azt akarja megadni, amire szerinte minden férfi vagy nő vágyik: csinos külső, ajándékok - az legfeljebb sikeres lesz, de sohasem

boldog. Aki a másikat szereti, az törekszik megismerni őt és betölteni a szíve vágyait.

- Megismerni... Azt hittem ismerem, de rá kellett döbennem, hogy valójában nem ismerem. Amikor tegnap láttam, egy idegen arca nézett rám. Fel tudom sorolni az összes személyi adatát, de már nem tudom, hogy ki ő. És félek, már nem is lesz rá időm. Félek beszélni vele, minden szó távolabb viszi.

- Ha szabad javasolnom, asszonyom, nézzen bele a könyvbe, amit a kezében tart.

A nő kinyitotta az ősi fóliánst és olvasni kezdte az első mondatot, amin megakadt a szeme: - Az értelem akkor kezd élesen látni, mikor a szem ereje tompulni kezd.

- Ezt Platón barátom írta. Azt hiszem, a szívre is igaz: néha akkor értjük meg legjobban a másikat, amikor már nem beszélünk vele. Akkor értjük meg igazából mi mozgatja, amikor már nem bosszant minket és nem kedveskedik. Ilyenkor már nem visznek tévútra a szavak. Ő úgy magyarázta, hogy amit a világból látunk, azok nem egyebek, mint az ideák, a megfoghatatlan jók halovány visszatükröződései. Nem látunk belőle többet, mint a Napból a barlang mélyén. Mégis léteznek, és ami jó a világban, azok az ideáktól jók: egy szép nő, egy szép szék, vagy egy szép fa – bár bennük szinte semmilyen közös nem található, mindannyian részesültek a szép ideájából így az, ami külön-külön széppé teszi őket az „maga a szép”, amit nem ismerünk, csak sejthetünk.

- Nagyon érdekes, csak nem tudom, hogy mindez, hogy kapcsolódik hozzám.

- Azt javasolnám Önnek, hogy kicsit felejtse el a férfit, akivel együtt él és gondoljon arra az ideára, ami benne él. Arra a valamire, amibe egykor beleszeretett. Aki szerelmes, ezt az ideát érzi meg, ezért lép ki az időből és a fizikai világból.

- Szóval megint csak én vagyok a hibás – szomorodott el az asszony.

- A gyenge a világot akarja megváltoztatni, az erős önmagát. Ha megváltozik, észre fogja venni, hogy a világ is megváltozik. Vigye haza ezt a könyvet, időnként üsse fel és gondolkozzon el ezen.

- Ígérem, vigyázni fogok rá nagyon - szorította a nő a szívéhez a könyvet. - Mikorra kell visszahoznom?

- Legnagyobb sajnálatomra, mindenki csak egyszer térhet be a boldogságboltba.

- Ez nagyon kegyetlen szabály – szomorodott el az asszony. - Igazságtalan.

- Nos, drága nagyságos asszonyom, ez üzletpolitikánk része. Aki nem tudja eldönteni, hogy mit akar az élettől, az keresse a kis boldogságait a világban. Mi csak azokkal kötünk üzletet, akik tudják, vagy tudni vélik, hogy mi az az egyetlen boldogság, amivel élet válik a létezésükből.

- Akkor hogyan tudom visszaadni a könyvét? Ez túl drága ahhoz, hogy elfogadjam ajándékba.

- A könyvért nem kell fizetnie semmit sem, csak a boldogságért.

- És mi a boldogságom ára?

- A legnagyobb, amit ember fizethet: megváltozik. Felad magából valamit a másikért. A könyvet megküldje vissza a férjével. Hátha neki is tudok valami jó kis olvasnivalót ajánlani...

- Zseniális! - csaptam össze önkéntelenül is a kezemet. - És amikor a férj visszahozta a könyvet, vele is elolvastatta?

- Ugyan kérem! – tiltakozott az öreg örmény.

- Hogyan képzeled? Mindenkinek más út vezet a boldogsághoz, mindenkinek más szó mondja ki az örök és változatlan igazságot. A férjnek Platón méreg lett volna. Ő azt az ideát kereste, amit egykor megismert a szerelemben, csak már nem a feleségében, hanem egy másik nőben. Ő az ész és az érzelem harcában a szív oldalára állt.

- Akkor...? Neki mit adott?

- Neki Arisztotelész logikáról írt művét adtam oda. Hogy gondolja végig logikusan az életét: az, hogy a szépet és a jót megtaláljuk-e a másokban, elsősorban nem attól függ, hogy a másik milyen ember, hanem attól, hogy milyen szemmel nézünk rá, milyen szóval szólunk hozzá és milyen szívvel gondolunk rá.

A történet végét megsejtheti uraságod - folytatta az öreg örmény-, a hölgy egyszer erre járt. Belesett a kirakaton keresztül. Nehezen ismertem fel: mosolygott és már nem akart fiatalabbnak látszani. Megfiatalodott. Kiragasztotta a papírost a bejáratra és egy csókot fújt felém. Én meg magamban nyugtáztam, hogy jó üzletet kötöttünk, sikerült megtalálni a boldogságot.

Esetleg ajánlhatok uraságodnak is egy kis olvasnivalót a halott könyvek közül, amiket mások már nem olvasnak? – mosolyodott el búcsúzóul.

Hajdók Zsóka: Az ábrándozó

Reggel hét óra múlt pár perccel. A harangszó éppen csak letelepedett a házak között. A szabadkai utcán egy nyolc év körüli szösze, kék szemű kislány a trafik felől jött sietősen, majd hirtelen elém lépett és szigorúan megállásra kényszerítve, indulatosan így szólt:

- Néni! Tessék nekem megmondani, kié az a nagy ház?

- Melyik ház? – fordultam hátra.

- Az a nagy tornyos – mutatott csöpp kezével az épület felé.

- Az nem ház, az a templom – közöltem vele türelmesen, s megsimogattam dühtől kipirult arcocskáját.

- És ki lakik benne? – érdeklődött tovább sürgezően.

Egy pillanatig tétováztam, hogy mit is mondjak, otthon mire taníthatták.

- Nem lakik benne senki, ott tartják a szentmisét – nyugtattam.

- Nem laknak benne? – csodálkozott, s a szeme ragyogni kezdett.

- Nem.

- De én láttam, hogy kijött az ajtaján egy öreg ember – állította határozottan.

- Biztosan a harangozó volt.

Ennyi nem volt elég a meggyőzéséhez, nem nyugodott bele. Komoran nézte a templomot és újra kérdezte:

- Néni, tényleg nem lakik benne senki?

- Nem, nem, hidd el, de miért fontos ez neked? – érdeklődtem mostmár én.

- Hát teccik tudni – tette csípőre a kezét olyan menyecskeken – én már régen nézegetem ezt a nagy házat és úgy döntöttem, hogyha nagy leszek, gyűjtök sok pénzt és megveszem. Ebbe olyan kényelmesen elférnénk. Anyukámék, a nagymamámék és az összes barátnőm is velünk lakhatna, még a szomszéd néni is.

Mire felfogtam az ábrándozás lényegét, ahogy jött ez a kislány: hirtelen, úgy ugrabugrálva el is távozott az utamból.

Németh Sándor: Az utolsó atyai pofon története

Szüleim szabadon neveltek bennünket, a húgomat és engem is.

Két feltétel volt csupán: tudják, hogy hova menünk, kikkel és mikor érünk haza. Amikor középiskolás voltam, még nem volt természetes, hogy minden lakásban televízió legyen. Ha egy jó műsor volt, akkor házukban a lakók egyik része a harmadik emeleten, a másik része a szomszédban gyűlt össze.

Egyik hétvégén érdekes futballmérkőzést közvetített a televízió. Barátaimmal elhatároztuk, hogy az ifi klubban nézzük meg a mérkőzést. Összegyűltünk és ki-ki, vérmérséklete szerint szurkolt egyik, vagy másik csapatnak. A klubtól pár száz méterre volt a leánykollégium, ahol ezen a hétvégén pesti diáklányok pihentek a napi kirándulás után. Eljöttek ők is az klubba és beszélgettünk, barátkoztunk, majd egy magnó is előkerült s az ifjúság tánkra perdült. Az ifiklubbot kilenc órakor zárták be és, hogy a lányok el ne tévedjenek, hazakísértük őket.

Édesapám tudta, hogy kilenc órakor van záróra

és mondta: nem baj, negyed tízre hazaér a gyerek. Nem számolt azonban azzal, hogy a lányok hazakísérése hosszadalmas, a búcsúzkodás alapos és még lacímcsere is sor került. Természetesen én tíz óra körül értem haza.

A mai törvények szerint el nem ítélt módon nem lehet a gyereket megpofozni, ha bár néha ez nagyon hatásos nevelőeszköz. Gyanús volt, ahogy az édesapám az ajtót nyitotta és felkészültem a legrosszabbra. Jött is az első pofon, amit kezemmel sikeresen kivédtem. A másik pofonnál szintén védtem a karommal magam. Beszorultam az előszoba sarkába, és két pofon között, amikor édesapám levegőt vett, megkérdeztem tőle; „Na apa milyen reflexem van?” Másnap megnyugodva elmondta, mérgében erre a szemtelenségre legszívesebben belémrúgott volna, ha nem szégyellte volna.

Tanulság: inkább későbbi időpontot mondjak a hazatérésre, hogy szüleim ne idegeskedjenek, s édesapám ne fárassza ki magát a pofozkodással.

Cserna Ferenc: A postás kétszer csenget

Anyának sokszor nehéz volt eldönteni, milyen ajándékot vegyen a két kislányának. Nóra, a kisebbik, irigy volt nővérére, Mártira. Előfordult, ha nem egyforma ajándékot kaptak, Nóra jelenetet rendezett, hogy Márta ajándéka szebb, mint az övé.

Közeledett a karácsony. Anya nem akart civódást szítani a gyerekek között. Megbeszélték, hogy együtt vásárolják meg azokat a tündéri pancsókat, amit már kinézett a Nagyáruház kirakatában. A két kislány is örült az ötletnek. Amikor a kislányoknak iskolai szünet volt, együtt elmentek az áruházba.

Álomba illő kirakatokban tengernyi játék, ajándék kínáltatta magát. Nórának megakadt a szeme egy gyönyörű alvóbabán.

- Anya! Nekem azt a babát vedd meg légszsi! - kezdte kérlelni édesanyját.

- Nórrikám! Megállapodtunk az ajándékban, sajnos nincs több pénzünk egyebet is venni! - érvelt Anya.

- De nekem akkor is az a baba kell, nem pedig az a kendő a nyakamba! - duzzogott tovább Nóra.

Anya látta, hogy a baba drágább, mint a tervezett kendő, így veszélybe kerülhet a másik lánya ajándéka is.

- Édes kislányom! Te is tudod, nincs több pénzünk, ha megvesszük a babát, akkor a nővéred nem kaphatja meg a pancsót. Arra már nem futja!

- Azért nem veszed meg, mert nem szeretsz engem! - toporzékolt a kislány.

A kínos helyzetet Márti oldotta meg.

- Anya! Nekem se kell a vállkendő. Az a barnás, zöldes kis táska viszont tetszik. Nem is kerül annyiba, mint a pancsó, azt vegyük meg nekem!

Miután mind hárman megnyugodtak a változásba, bementek és megvették az ajándékokat. Kis idő múlva jó kedvvel hagyták el az áruházat.

Karácsonyeste mind két gyermek boldogan bontotta ki és vette kézbe az ajándékát, amely ott várta őket a fa alatt.

Néhány hónap múlva, egy szép verőfényes délutánon Nóri az erkélyen játszott a csodaszép alvóbabájával. Egy véletlen mozdulattal meglökte a kisszéket, amelyről a baba leesett, pont az erkély rácsának részébe, onnét pedig négy emeletet le a virágágyásra. Sajnos, a baleset megviselte a babát. Bár az apu ügyesen megreparálta, az már nem

volt a régi csodaszép baba. Csak az egyik szeme csukódott és jó éjt sem kívánt, ha lefektették, jó reggelt se, ha felültették. A kislány mérgesen dobta be a játékos dobozba. Soha többé nem vette elő. Csak a nővére táskáját figyelte epekedően.

Telt, múlt az idő. A kislányok ifjú hölgyekké serdültek. Régi szokásuk szerint karácsony előtti napokban ismét, hármásban mentek vásárolni. Most nem beszéltek meg előre, mit akarnak, csak az összeget rögzítették, hogy mennyit költhetnek. Az áruház kirakata most is pazar látnivalókkal csalogatta be az embereket.

Márti szeme egy kiskabáton akadt meg, Nóri egy pulóvert nézett ki magának.

Az ünnepek előtt az áruházat úgy rendezték át, hogy a játék osztály a földszintre, a bejárattal szembe került. A forgóajtón belépve Nóri lába a földbe gyökerezett. Meglátta a régi alvóbabáját, illetve annak pontos mását. Nézte-nézte, nem tudta a szemét levenni róla. Minden emlék előjött a tudatában, egészen a játékdobozig. A baba még most is ott hevert. Nem játszott vele azóta se, de kidobni sose engedte. Könny szökött a szemébe.

Anya és Márti már a mozgólépcsőnél álltak és várták.

- Te miért sírsz? - kérdezte Márti.

- Valószínű, a huzat miatt - felelte zavartan Nóra. Felmentek a ruhaosztályra, ahol Márti felpróbálta a kiskabátot, amit kinézett magának. Közben az eladó hölgy hozott egy másikat is próbára. Az sokkal elegánsabb, csinosabb volt az előzőnél, ráadásul úgy állt a lányon, mintha rá szabták volna. De jóval drágább volt. Elment a kedve a vásárlástól.

- Még gondolkodok, - mondta- addig nézzük meg a pulcsikat.

Nóran a kirakatban látott pulóver pazarul állt. Felpróbált még hármat, az egyiknek jó volt a mérete, csinosan mutatott benne, de sokkal egyszerűbb volt. (És jóval olcsóbb.) Hosszú időt töltött a próbafülkében, mire elhatározta magát. Amíg Anyáék nézelődtek, az olcsóbbikat csomagoltatta be és fizette ki. Boldogan csatlakozott hozzájuk.

- Na, akkor irány vissza a kabátokhoz. Már eleget gondolkodhattál róla! - nevetett Nóra.

- De, hát nincs annyi pénzünk arra, ami tetszik - szabadkozott Márti.

- Gyere, próbáld fel újra, látni szeretnék benne! - erősködött Nóra.

Márti újra belebújt. A szíve sajogott, de tudta, erre nem futja a családi költségvetés.

- Köszönöm, nem kérem! - mondta szomorúan az eladónak.

- Legyen szíves becsomagolni és blokkolni! - szólt közbe Nóra.

Anya és Mártyi értetlenül néztek Nórára.

- Van egy kis spórolt pénzem, éppen annyi, amennyi neked kell, szívesen kipótólok.

Márti nagyon meghatott volt húga nagylelkűségén. Anya szólni se tudott. (Vagy nem akart.)

Otthon, a nappaliban neki láttak az új szerzemények felpróbálásának. Illetve, csak Mártyi vette fel a kabátot, Nórinak sürgős dolga akadt. Valamit keresett a szobájában. Anyának feltűnt Nóra viselkedése, máskor mindig ő az első a „divatbemutatón”.

- Nórikám, gyere csak vissza, kérdezni szeretnék valamit.

Nóra lesütött szemmel odaült Anya mellé a kanapéra.

- Tudom, mit akarsz kérdezni - emelte fel fejét a lány. Könny csillogott szemében.

Közben Mártyi is odament hozzájuk.

- Amikor beléptünk az áruházba, megláttam a játékpólc tetején egy ugyanolyan babát, mint amelyet én kaptam, illetve kiköveteltem évekkézelőtt. Nagyon rossz érzés kerített hatalmába.

Alig tudtam palástolni, hogy ne lássátok. Amikor a pulóvereket próbáltam, újra eszembe jutott a történet. Szerencsére ti elmentetek nézelődni, így a másikat hoztam el. Életemben először éreztem, hogy a lemondás is örömet szerezhet. Ne vonjátok meg ezt az érzést tőlem. Mártikám, fogadd el, kérlek.

Ekkor már mindhárman, egymást átölelve könnyeztek.

A boldogság, a szeretet, az öröm és a megkönnyebbülés könnyei voltak.

Turányi Terézia: Csermely a téli naplementében

Sári Katalin: Messenger párbeszéd egykori tanítványommal

- Jó reggelt! Hogy aludt?
 - Jól. Hogy vagy?
 - Már nagyon unom a tanulást és nézze, ennyi lecke kaptunk! Ki vagyok készülve! /Elküldi a feladatlapokat./
 - Ez tényleg rengeteg. Nyugodj meg! Pihenj! Igyál egy pohár vizet!
 - Milyen jó volt, amikor maga tanított. Énekeltünk meg beszélgettünk, meg játszottunk, meg a színpadon voltunk. Maga gitározott, mi meg énekeltünk. Amikor meg volt a ballagás, maga elkezdett sírni hogy elmegyünk és nem fogunk találkozni. Én nem szerettem volna elmenni, mert nekem jó volt ott.
 - Hogy te mi mindenre emlékszel... Most mit csinálsz, Reni?
 - Iskolába járok, meg sok állatnak segítek a barátnőmmel az állatotthonban.
 - Tünetemények vagytok. Nagyon szép dolog, amit tesztek.
 - „Cukrot adnék annak a madárnak, dalolja ki nevét a babámnak!”, ma ezt kellett énekelni.
 - Nagyon szép dal.
 - Maga még dolgozik?
 - Igen.
 - Mit?
 - Tanulási nehézséggel küzdő gyerekeknek segítek.
 - Nekem is küld feladatot? De ne olyan dedósat.
 - Jó. Tessék, itt van egy.
 - Húha, ez jó nehéz. Szabad a gazda!
 Elküldöm a megfejtést.
- Azta! Nem is gondoltam, hogy maga ilyeneket tanít. Nem semmi!
 - Most én küldök magának egy oklevelet. Azért kaptuk a barátnőmmel, mert állatotthonban dolgozunk. Önkéntesek vagyunk.
 - Ez csodálatos! Gratulálok! Nagyon szép dolog amit tesztek. Üdvözlöm a barátnődet!
 - Oké, átadom! És ha magának lenne egy kiscicája, vagy egy kiskutyája, és ha elveszne, akkor a kolléganőmmel nekiállunk nyomozni.
 - Te egy tündér vagy.
 - Szóljon, ha elveszik a kutyája vagy a macskája! Magának milyen állata van?
 - Egy kuvasz kutyánk.
 - Ha eltűnne, akkor szóljon! Nyomozást indítok mert ez a munkám. Nem szabad, hogy egy állat elvesszen.
 - Nagyon köszönöm! Megnyugtattál. Neked van kutyád?
 - Igen, van egy tacsó. Úgy hívom, hogy „Miki te kilós rosszcsont”, mert állandóan adja a puszikát.
 - Nagyon aranyos a kilós rosszcsont.
 - Igen, tudom. Miki azt üzeni magának, hogy jó éjt puszi és sok ölelés! Vasárnap oltásra megyek és nagyon félek.
 - Ne félj! Szúnyogcsípés az egész. Lényeg, hogy ne feszítsd meg a karod!
 - Jó, a maga kedvéért bátor leszek. Holnap kirándulni megyek anyukámmal. Jöhet maga is!

BUÉK

N. Sebestyén Katalin: Éjszaka úrnője

Kiss József:
Nagyapó deres lesz

Kertünkbe egy őszi reggel
Fagyok jöttek bős hideggel.
Dérrel vonták be a fákat
S ingerelték a kutyákat.

Nagyapónak rossz a szeme,
Mégis készül a szüretre.
Időközben mást határoz:
Létrát tol az almafához.

Jobban félti most az almát:
Sietősen szedéshez lát.
Emelgeti kis kosarát,
Fülét egy ágon fűzi át.

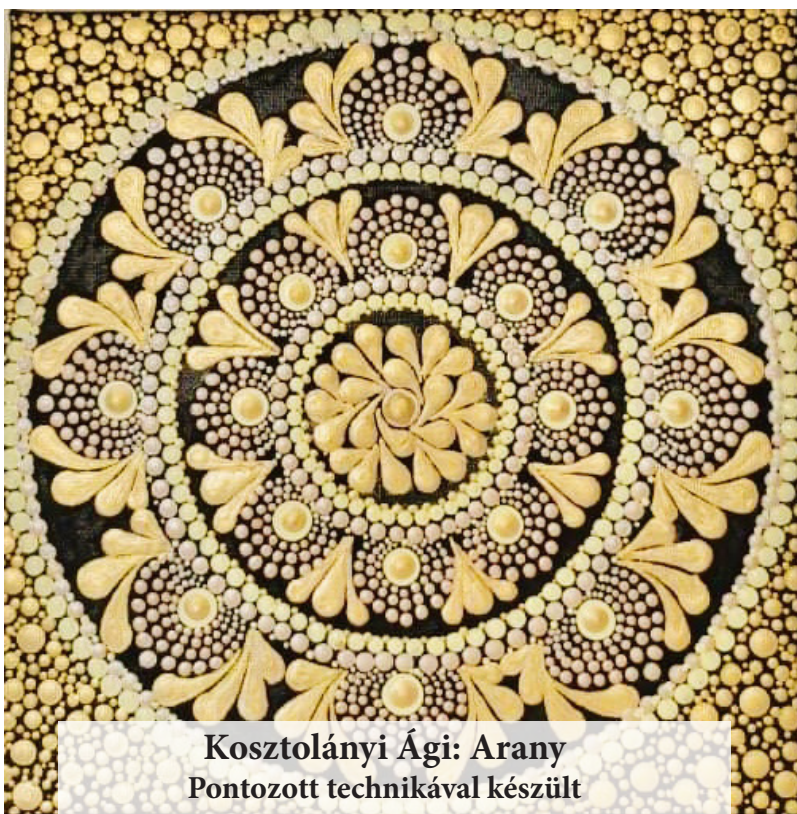
A gyümölcsöt markolássza,
S hideg dér hull tarkójára.
Buzgólkodik, ám kínja sok-
Keze reszket, foga vacog.

Félig telik meg a kosár,
Mikor szemén nő a homály.
Nagyapón az idő kifog,
Létrája is egyre inog.

Kényszerülve visszavonul-
Fejére egy gally is lehull.
Almáinak zömét pedig
Fagyos szelek érlelgetik.

Kanizsa József:
Új Év, új remény
(a Magyar Kultúra Lovagja)

Köszöntlek Új Év
Legyen benned hév,
s adj új erőt,
egészséget
adj a családnak
a kis hazának
éltető hitet
és szeretetet
adj, adj a Népek
jövő képeket
mutass új utat
remény-sugarat,
mert az Élet szép.
Köszöntlek Új Év!

Kosztolányi Ági: Arany
Pontozott technikával készült

Hermann Marika:
Ember eszmélj!

Végtelen útján száguldó idő
Porszemként fújja tova éveink.
Új év, új remények zászlaját lengeti,
S mint csalfa szerelmes
Ígér, boldogabb jövőt.
Ősz szakállú Őszetendő
A múlt kapujából visszatekint:
Ember eszmélj:
Boldogabb jövőt magadban teremts!
Te nem figyelsz rá,
Pezsgő durrán, s vígan mulatsz.
Múlatod földi éltedet.
Az Új évvel koccintasz,
Ő rád kacsint cinkosan,
S múltba olvad az év,
Mely eddig volt jelen.
Ember Eszmélj!
Míg élsz, ez mindig így lesz.
Véges földi éveid Isten ajándéka,
Sáfarkodj vele, fordítsd szépre, jóra!
Ám tudd:
Az idő nem jó, és nem megy,
Az idő végtelen...,
Ami száguld, az csupán
Az ÉLETED.

Cserna Ferenc:
A zene hatalma

Sírt a hegedű, hallgatott a kürt,
Hárfa feszes húrja meg-megpendült,
Fuvola lágy hangján sűgött feléd,
Lelked bús sóhaját vitte a szél.

Leteper, s felemel, szárnyal veled,
Zokoghatsz, nevethetsz, itt a helyed.
Muzsika hangja szól ős-éltetőn,
Egyszerre mélyben, vagy fenn, hegy-
tetőn.

Világ bármely részét bejárhatod,
Nem számít, merre van az otthonod,
Bölcsődtől sírodig zenében élsz,
Amíg a dalt hallod, addig remélsz.

Hermann Marika: Peter a lump

Orosz Zoltánné illusztrációja

E földön számtalan olyan ember él, aki a mindennapi megélhetését sem képes megteremteni. Nem azért, mert erőtlén vagy beteg, hanem azért, mert más az értékrendje.

Ilyen ember volt Peter is. Alkalmi munkákból tengette az életét. A rábízott feladatokat többnyire jól végezte, de az alkoholnak nem tudott ellenállni. Azt mondták rá: égeti a zsebét a pénz. Ez igaz is lehetett, ugyanis amint pénzhez jutott, az útja egyenesen a kocsmába vezetett. Egy romos, öreg házban lakott a falu szélén. Az idő múlásával ereje fogyott, arcán a ránc sokasodott, szívében a harag erősödött. Haragudott mindenkire, aki jobb körülmények között élt, mint ő. Az sem érdekelte, hogy ezek a jobb módúak tartják életben azzal, hogy munkát adnak neki. Sötét tekintetű, keserű emberré lett. A kocsmában azzal kérkedett, hogy hamarosan sok pénze lesz, és zsebre teszi az egész falut.

Peter szomszédságában egy idősödő házaspár élt, akik gyakran adtak neki ennyivalót, régi ruhákat, takarót, sőt néha még tüzelőt is. Peter mégis azt híresztelte róluk, hogy kihasználják őt, mivel időnként áthívták segíteni. Főként akkor, ha olyan munka akadt, mellyel a szomszéd már egyedül nem bírt. Ilyenkor Peter meleg ételt is kapott, de itallal soha nem kínálták meg.

Egyik délelőtt Peter otthon tengett-lengett, mert nem volt se munkája, se pénze.

- Gyere, segíts felhozni a hordókat a pincéből - szólt neki a szomszéd.

- Megyek - mondta Peter, de azért megjegyezte - arra jó vagyok, hogy felhozzam a koszos hordóit, de egy pohár bort soha nem ad.

- Bort tényleg nem adok, de az asszony főzött toros káposztát. Hozz egy lábast, teleszedi neked. Kapsz mellé friss kenyeret is.

Így is történt. Felhozták a hordókat, és Peter egy lábás gőzölgő toroskáposztával, mellé illatos házi kenyérrrel tért haza. Jól belakmározott, és igencsak megszomjazott.

- Ezt a káposztát le kell öblíteni valamivel - gondolta, és elindult a kocsmá felé. Igaz pénze nem volt, de néha adtak neki hitelbe is, amit általában megadott. Így történt most is. Hitelbe ivott. Délután, amikor hazatántorgott meglátta őt a szomszéd, és odaszólt neki.

- Peter, Peter! Egy napot se bírsz ki józanul? Pedig még szükségem lett volna a segítségedre.

- Engem ugyan ki nem használ, te álnok vénember! Tudod mit kívánok én teneked? Azt kívánom, hogy szőlődet verje el a jég, a puccos házádba meg csapjon bele a tüzes mennykő! - kiáltotta eltorzult hangon.

A szomszéd csak legyintett, és bement a házba. Megszokta már, hogy amikor Peter leissza magát, mindenféle csúfságot átkiabál.

Peter, amikor belefáradt a szitkozódásba, betántorgott a szobába, végigdőlt az ágyon, és hortyogott.

Ám, az átkozódása mintha meghallgatást nyert volna odafent. Az égen sötét felhők gyülekeztek. Dörgött, morgott, villámlott, s végül megeredt az eső. Esett, mintha dézsából öntötték volna. Egyszer csak egy hatalmas csattanás rázta meg a környéket, melyet vakító fényvillanás követett, és Peter rozoga házának a teteje lángra kapott. Peter a csattanásra felriadt. Ijedtében talpraugrott, és kirohant a házból. Arról fogalma sem volt, hogy mi történt, de ösztönösen megérezte, hogy odakint biztonságosabb. A szomszéd, amint meglátta a tüzet, hívta a tűzoltókat, de az öreg házból csak néhány üszök maradt. Peter, aki eddig is egy ágról szakadt, szerencsétlen flótás volt, most bizony hajléktalan lett. Szeme láttára égett porrá minden. Éktelen haragra gerjedt. Úgy érezte igazságtalanság érte, és ezt mindenkinek meg kell tudnia.

- Miért az én házamba csapott bele az az átkozott villám? Bezzeg a szomszéd most is megúsza. Ezeknek mindig, minden sikerül, én meg mehetek a híd alá, mint egy kivert kutya! - ordította. Ekkor a szomszéd odalépett mellé, és megfogta a karját.

- Gyere be hozzánk, kapsz egy pohár bort is. Itt már nincs mit tenni.

Peter teste összerándult. Megalázva érezte magát. Még, hogy ez a dölyfös vénember segítsen rajta? Azt már nem!

- Nem megyek! - kiáltotta dühösen, és elindult az út felé. Az eső már elállt. Az út mentén víztócsák csillogtak. Peter átgázolt rajtuk, és kirohant az útestre.

Hatalmas fékcsikorgás, egy nagy puffanás, és Peter ott hevert mozdulatlanul az út túloldalán. Az autó szélvédője betörött. A sofőr vérző fejjel próbálta kinyitni belülről az ajtót.

- Mi történt? - futottak oda az emberek.

- Hívják a mentőt! - suttogta a gépkocsi vezetője, és elájult.

A mentő szirénázva robogott be mindkettőjükkel a közeli kórházba. A rendőrök hamar megállapították, hogy a baleset Peter hibájából következett be. A sofőr pár nap után hazamehetett, ám Peter belehalt sérüléseibe.

A faluban mindenki e végzetes balesetről beszélt.

Még a templomból kijövet is erről folyt a szó.

- Az a szerencse, hogy a sofőrnek nem esett komoly baja.

- Az bizony. Ez a Peter meg csak egy lump ember volt.

- De vajon ki fogja eltemetteti, hiszen nem volt senkije? - tanakodtak a falubeliek.

- Majd eltemetteti a hivatal..., no meg a pap - mondta egyikük.

- Minek oda pap, hiszen sosem járt az templomba? - zúdultak fel többen is.

- Nyomorult élete volt az biztos, de azért ő is megérdemli a végtisztességet - mondta Peter szomszédja. Mindenki értetlenül nézett rá.

- Ezt pont te mondd, akinek annyi bosszúságot okozott, és még el is átkozott?

- Ha az Isten megbocsát neki, akkor én miért ne tenném? Egyszer azt mesélte, hogy háromnapos korában lemondott róla a szülőanyja - mondta az öreg, és egy könnycsepp gördült végig az arcán.

Az emberek elcsendesedve hazaballagtak, ám pár nap múlva a temetésen szinte az egész falu népe ott volt. A sírhantot virágkoszorúk borították.

A fejfára ez volt ráírva: Peter a lump. Meghalt életének 38. évében, élt 3 napot.

Bene Edit fotója

Marci manó karácsonya

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy manócska. Ezt a manócskát Marcinak hívták.

Marci egy kis házikóban lakott, amit Manóváros közeli fenyőerdőjének harmadik sorába épített.

Manóvárosban rengeteg kedves, vidám kis manó élt, akik apró meglepetéssel ajándékozták meg egymást minden karácsonykor. Tavaly Marci is kapott csokit, mogyorót és egyéb finomságokat.

Marcinak most egy szabad perce sem volt, mivel mindig azon törte a fejét, hogyan segíthetne másoknak. Egyik nap, mikor reggel felébredt, nagyon különös érzés fogta el. Rosszat sejtett. Csak nem történt valami a Téliapóval? Éppen most, az ajándékozás idején?

Elindult nyomban a Téliapó ajándékgyárába segíteni, hogy a kis csomagok időben megérkezzenek a gyerekekhez. Ám mikor odaért, a manótársai szóltak neki, hogy a Téliapó lebetegedett, ezért helyettesíteni kell egy darabig. Marci sajnálta a Téliapót, el is határozta, hogy később meglátogatja. Az öreg szakállas lázasan és szomorúan ült az ágyán, és arra kérte Marcit, hogy vigye ki ő az ajándékokat.

Természetesen vállalta, hogy teljesíti a kérését, de mindenáron meg akarta gyógyítani, ezért elment ahhoz a híres-neves tudóshoz, aki a Mátra tetején lakott. A tudós azt mondta, hogy csak akkor adja meg a gyógyító főzet receptjét, ha Marci hoz neki abból a különleges rózsaszín ibolyából, ami csak a Yeti füle mögött található. Amikor ezt a tudós elmondta, Marci ezt gondolta magában:

- Akármit megteszek, hogy segítek a Mikulásnak!

Útközben azon törte a fejét, hogy a Yetitől hogyan szerzi meg a rózsaszín ibolyát. Amíg ezen gondolkozott, oda is ért a barlangjához. Szerencséjére a Yeti éppen aludt, és így sikerült óvatosan kicsempésznie a füle mögül a virágot. Azzal visszament a tudóshoz, odaadta neki a rózsaszín ibolyát, ő azonnal belerakta az üstjébe, és így szólt:

- Még két összetevő kell a főzethez! Egyiket a Dunában leled, abban úszik egy aranyhal, a pikkelyéből hozz nekem egy keveset! A másikat a szívedben találod, ez a szeretet, melyből annyit adj, amennyit a Téliapónak szánsz! De vigyázz, hogy neked is maradjon! A döntést rád bízom. Amíg odaleszel, teszek az üstbe 10 csepp gondoskodást és 5 dkg reményt, hogy biztos legyen a Téliapó gyógyulása. Siess vissza! A manó útnak indult a Dunához a pikkelyekért. Szerencséjére már az első kapásnál kifogta az aranyhalat, levett róla néhány pikkelyt. Elvitte a tudóshoz, aki megköszönte, és nyomban belerakta az üstjébe. Marci bőven megszórta az üstöt a szívéből jövő szeretetével, így elkészült a gyógyító főzet, és rohant vele a Téliapóhoz. Néhány csepp elég volt, hogy a Téliapó ismét újult erőre kapjon. Így hát örömmel vitte puttönyában a gyerekeknek a várva várt ajándékokat, természetesen Marci segített neki.

Megbeszélték, hogy jövő decemberben ismét együtt lepik meg a gyerekeket.

Batuska Lotti
6. osztályos tanuló
Gyóni Géza Általános Iskola, Dabas

Tóth Benjámín: Macskák a holdfényben

Tóth Benjámín

Tóth Eleonóra: Az első havazás

**Hermann Marika:
Cicaszerenád**

Négy kis cica a háztetőn
Szerenádot ad.
Csillagfényes égbolton a
Vén Hold jól mulat.

Csahol minden kutyakölyök,
Hangjuk haragos,
Nem tetszik nekik a zene
Mert oly nyávogós...

Batuska Lotti alkotása

Tóth Benjámín: Megérkeztem

Tóth Nimród: A farkas

Tóth Eleonóra: Téli hangulat

Tóth Eleonóra

Orosz Kitti 13 éves diáklány rajza

Batuska Lotti: Karácsony

Batuska Lotti: Micimackó

Tóth Nimród: Nyomok a hóban

Őszi délután - Dabas Városi Nyugdíjasklub

Szeptember egyik csütörtök délutánján 13 órától 17 óráig megkaptuk a város kisvonatját, és a sári városrésze látogattunk el.

Első megállóként Mráz Mátyásné (Vera néni) hagyatékát, a gyönyörű babagyűjteményt tekintettük meg.

Utunkat tovább folytatva a mánteleki kiskápolna következett. Ott is igazi csoda fogadott minket. A környezet rendezett, szebbnél szebb virágokkal feldíszítve. Szemet gyönyörködtető, lelket-szívet melegenítő volt. Isten áldása a készítő keze munkájára!

Tovább indulva vonatoztunk, elhaladtunk a Wellis üzem mellett, amit meg is csodáltunk. Köszönet a sok-sok munkahelyért a dabasi és környékbeli emberek számára!

A Malév-tóig robogtunk. A délutáni napsütés cikázott a tó vizén. Csodálatos látvány volt. Visszaindulva a Jakab-sétánynál megálltunk. Sétáltunk a cölöpjárdán, és megnéztük a zarándokházat.

Kirándulásunk utolsó állomása a sári Tájház és Rétes-ház volt. A nap fináléját a hagyományos sári túrós- és meggyes rétes melegsége zárta.

Hazaindulva sok-sok gondolat megfordult a fejemben, amit szerettem volna hálásan megköszönni, de nem volt idő, mert itthon újabb meglepetés ért. A szomszédom átvette az Önkormányzattól kapott almát, benne a meghívó az idősek világnapja alkalmából rendezett műsoros délutánra.

Akkor eszembe jutottak a Polgármester Úr szavai: „Dabason élni jó”. Megerősítem, Dabason idősnek lenni nagyon jó, és szeptemberben-októberben tovább folytatódnak a dabasi és gyóni napok keretében az időseknek rendezett műsorok, programok.

Itt szeretnék köszönetet mondani Kőszegi Zoltán polgármester úrnak, Pálkásné Balázs Tünde alpolgármester asszonynak és a városvezetésnek magam és klubtársaim nevében!

*Tisztelettel:
Szilágyhegyi Jánosné
klubvezető*

Mitták Ferenc: Lili, a tó tündére

(kurtasori mesék)

Balázs a becsületes nevem, de születésem óta mindenki Balinak hív. Ott születtem a falum szélén, a Kurtasoron, ahol a poros földút Peszérre vezet. A kis házunk a Calvin utcában állt (ma már Kálvin utcának írják). A közeli Nagyhegynek hívott régi temetődomb és a Nagyvíznek elkeresztelt tavacska volt a fő játékbirodalmunk. A tó mindig is olyan rejtélyesnek tűnt a számomra, olyan titokzatosnak. Nagyon szerettem gyerekként a meséket. Édesanyám és a testvéreim sok mesét olvastak nekem. Miután megtanultam írni-olvasni már magam olvastam éjjel-nappal. Megragadt a mesék hangulata, a csodák világa. Szerettem a tündéreket, angyalokat, a jót tevő öreganyókat, a segíteni akarást, a sikert elérő legkisebb fiúkat. Sokszor álmodoztam, éltem bele magam a történetekbe, nemegyszer a Nagyvíz partján álló fűzfák árnyékában. Mondogattam: „de jó lenne megismerkedni egy tündérrel, bolyongani vele a tündérvilágban, hallgatni és nézni őt, s ha kell, segíteni neki.”

Történt egyszer, hogy egy csúnya, borult, nyirkos őszi napon alaposan megfáztam, köhögtem, a lázam pedig az egekbe, 40 fok közelébe szökött. Drága jó édesanyám mindent elkövetett a gyógyulásomért: priznicelt, disznózsírral kengette és dunsztolta a mellkasomat, teával itatott, dunyha alatt izzasztott. Éjjel aztán elnyomott a kifáradás, így anyukám is lepihent. A nagy sötétben egyszer csak felriadtam, valaki ült az ágyam szélén. Nem az édesanyám volt. Jobban megnézve, egy gyönyörű szőke hajú, kék szemű, halványkék ruhájú lányka hajolt felém.

Ujját tiltón a szájához tette: „Psz! Ne ijedj meg. Lili vagyok, a tó tündére. Azt mondtad, vagy gondoltad, hogy találkozni akarsz velem. Nos, itt vagyok és ha jössz, elviszlek az enyéimhez, a családomhoz. Lola nagyanyám tudós javasasszony, majd ő meggyógyít téged.” Csak bölintani tudtam. Lili kézen fogott, és a csukott ajtón keresztül kimentünk a házból. A közeli Nagyvízhez értünk. Lili nekivágott a víznek, fogta továbbra is a kezem, a vízen mentünk, majd a tó közepén megnyílt alattunk a víz, és több tíz métert süllyedtünk. Egy gyönyörű palotánál álltunk. Lili bevezetett. Megállt az előtérben, és hozzám fordult: „Ne csodálkozz, létezünk! Mi vagyunk a vízitündérek, de hívnak bennünket vízi nimfáknak, najádoknak is. Szeretünk énekelni és táncolni, segítünk az embereknek, ha kell, gyógyítjuk őket, vannak jövőmondóink is. Gyere, először Lola mamát keressük meg!” Lili végigvitt a folyosón, aztán egy kis teremben megtaláltuk Lolát, egy bájos és szép matrónát. Lili gyorsan elmondta, hogy ki

vagyok, hogy súlyos a betegségem, meg kellene gyógyítani. Lola mama lefektetett egy zöld hínárágyra, megsimogatta a forró arcomat, krémetek vett elő, bekente a homlokom, az arcom, a mellkasomat, majd forró folyadékot itatott velem, közben varázsszavakat mormogott. Egy jó félórát fekettem ott, mire felkelhettem. Lola mama adott egy pusztit a fejemre. „Vigyázz magadra fiam, mindig öltözz fel jól, ha hideg és nyirkos az idő!”. Lili tündérke újra megfogta a kezem, és végigjártuk a gyönyörű, díszes palotát. Egy nagyobb teremben najádok táncoltak halk zene mellett, táncukat Lea, Lili nővére irányította. Tovább menve egy másik teremből csodás énekszó hallott, itt Lili másik nővére, Lia tanította a kis nimfalányokat. Egy harmadik teremből hangos szavak, felsorolás áramlott ki a folyosóra: „Alfa, béta, gamma, delta, epszilon, zéta, éta, théta, ióta, kappá, lambda, mü, nü, kszi, omikron, pí, ró, szigma, tau, üpszilon, fi, khí, pszi, omega” – sorjáltak az ógörög ABC betűi. „Mi az ókori görögöktől eredeztetjük létünket, ezért kell görögül tanulnunk”- adta meg a magyarázatot Lili, a tündér barátnóm. Beesve az ajtón, Lili harmadik nővérét, Linát láttuk gesztikulálni.

„Gyere, nézzük meg a konyhát!”- adta meg a következő célt Lili. Itt Agáta szakácsnő éppen kiszedte a sütőből a tepsit, benne halványbarna süteményekkel. Megkínált, ízletes volt, mint kiderült hallisztból készült, piros bogóval ízesítve.

Belefáradtam a mászkálásba. Leültünk Lilivel a palota teraszán. Hallgattunk, és néztük egymást. „Szeretnék máskor is találkozni veled.”- mondtam Lilinek. Rám mosolygott, és azt mondta, hogy majd újra jelentkezik. Lili egy vékony, sárga színű anyagból font karkötőt csatolt a bal csuklómra. Némi merengés után Lili hazakísért, megvárta, amíg lefekszem, aztán ahogy jött, hirtelen eltűnt.

Reggel megkönnyebbülve ébredtem, nem köhögtem, és lázam sem volt. Édesanyám mérte a lázam, s örömmel konstataálta, hogy már nincs. Valami boldogság járt át, azon meditáltam, hogy tényleg itt járt Lili vízitündér, vagy csak álmodtam az egészet. Aztán megláttam a bal csuklómon a sárga karkötőt, majdnem felkiáltottam a meglepetéstől és örömtől. De csendben maradtam, úgysem hitték volna el nekem, hogy létezik Lili, a najádok, a tündérpalota. Pedig a karkötő és a gyors gyógyulásom elég bizonyíték volt. Még akkor is hittem Lili létezésében, amikor megvallotta Sára nővérem, hogy a karkötőt ő fonta rézdrótból, és ő tette a csuklómra, hogy mielőbb gyógyuljak meg.

Bárhogy is történt, márpedig tündérek léteznek, csak nem mindenkinek mutatkoznak meg!

N. Sebestyán Katalin: Nyílthalmazok

Mandrikné Ferge Annamária

“Nálunk másként múlik az idő, legfontosabb a pillanat.”

Ezt az idézetet égette bele Mandrik László nappalijuk faburkolatába. Hogy miért? Azt megértjük és átérezzük vendégünk, Mandrikné Ferge Annamária kézműves alkotó szavaiból.

GYÓGYÍTÓ ALKOTÁS

Mandrikné Ferge Annamária vagyok, egy hét éves csodálatos kislány nagymamája, és két csodálatos nő anyukája.

Az alkotó tevékenység szépségében már gyermekkoromban gyönyörködtem, amikor elbűvöltek nagymamám mesés horgolt terítői. Édesanyám a varrásnak kiváló mestere, pedig soha nem tanította rá senki. Mindig csodálattal figyeltem mozdulatait.

Igaz, nem adta át a varrástudományát, de sok minden másra megtanított.

Arra is: ne azon keseregjek, amit ő nem tett meg, hanem tanuljak belőle, és én csináljam jobban. Így, amikor lányaim cseperedtek, minden ünnepre közösen készültünk. Kezdetben sógyurmából formáztunk kerámiákat. A férjem is csatlakozott hozzánk, és négyen együtt alkottunk, énekeltünk, verseltünk, nevtünk, vártuk, és megéltük az ünnepeket.

Az idő gyorsan repül. A lányaink felnőttek, és én egy betegség folytán, fontos mérföldkőhöz érkeztem: menni, vagy maradni...

Családom szeretetete, s egy kicsiny gyermek szívdobbanása azt súgta: Maradj!

Én maradtam, ám szembesülnöm kellett azzal, hogy nem folytathatom az eddigi munkámat. Azt azonnal tudtam, hogy keresnem kell valami hasznos feladatot. Elhatároztam: varrni fogok. Igaz, addig még sosem próbáltam, de elmémben láttam, lelkemben éreztem édesanyám mozdulatait. Leültem a gép elé, és nekiláttam. Bizonyára nem volt hibátlan, amit csináltam, de sikerült. Ekkor értettem meg, mily' nagy hatása van egy gyermek életére a szülők mindennapi tetteinek. Megértettem azt is: Minden helyzetben meg lehet találni a szépet és a jót.

Az ünnepek mindig fontosak voltak az életemben,

de a betegségem után még jobban felértékelődtek. Na és ott vannak az évszakok! Mindegyik tengernyi csodát, és élményt hordoz magában. Ezt mind meg akartam mutatni az én kis unokámnak, Olivianak. A közös alkotás segített, és ma is segít a csodák felkutatásában, melyhez az ötletelésen, a készülődésen keresztül visz az út, s ez már önmagában is mesés élmény.

Az első, családot megmozgató katalizátor a közös alkotás terén akkor volt, amikor Olívia óvodája „Otthoni családi tökfáragás” programot hirdetett. Ebbe családunk minden tagja becsatlakozott. Mi nem egy tököt faragtunk ki, hanem komplett remekművet készítettünk. Az együtt alkotásban összeért a lelkünk, s ez ma is így van.

Amikor mind összejövünk, készítünk közösen valami szépet, egymást segítve, együtt lélegezve, együtt megélve a pillanatot.

Saját tapasztalatból tudom: az alkotás gyógyít.

„Az alkotás olyan, mint egy meditáció” - mondta egyik lányom.

A mai rohanó világban szükségünk van az együtt töltött időre, azokra a pozitív rezgésekre, melyeket a közös élmények hoznak felszínre.

Hiszem, hogy az élet nagy ajándékai az évszakok, az ünnepek, melyekre ha együtt készülünk, összehozza a családot. Ennek a legszebb módja, hogy alkotunk, s közben beszélgetünk az évszakokról, a természet kincseiről. Szeretettel ajánlom, próbálják ki, és ne csak a család nő tagjai, vonják be a fiúkat, apukákat, nagyapákat, vőket is. Az mellett, hogy feledhetetlen élményt nyújt, játékosan tanít az évszakokról, a természetről, a világunkról, az emberi kapcsolatról...

Az alkotás élményét fokozza, ha közben verseket mondunk, mely gyarapítja, színesíti szókinccsünket. Megmutatja anyanyelvünk gazdagságát, szépségét.

A népdalok, gyerekdalok közös éneklése lelkünket fényesíti, mosolyt csen az ajkakra, könnyeket a szemekbe. Higgyék el nekem, az ilyenkor kiáramló rezgések még azt is megérintik, aki nem érti, nem beszél nyelvünket.

Az alkotómunka terén legnagyobb sikerélményem, hogy családjunk minden tagja élvezzi, igény-

li, és akkor is boldogan alkotnak együtt, ha én nem tudok velük lenni.

Sikernek élem meg azt is, hogy én, aki „munkamániás” voltam, nem süppedtem a kétségbeesésbe, nem adtam fel. Az alkotó tevékenység új távlatokat nyitott az életemben. Szárnyalnak a gondolataim, s ha megszületik elmémben egy jó ötlet, boldog vagyok, mikor a férjem tovább gondolja azt.

A mai szülőknek, nagyszülőknek számtalan forrás áll rendelkezésre, hogy ötleteket szerezzenek, hogy megtanítsák a jövő nemzedékének széppé tenni, szépnek látni a világot.

Nagy öröm számomra, hogy családjunk alkotó kedve kihat a tágabb környezetünkre is, mely által más családok is „megfertőződnek”, s ha megélik a csodákat, tovább adják tapasztalataikat. Így együtt szebbé, jobbá tehetjük e világot, hiszen aki szépet alkot, annak a lelke is szebbé válik.

Többen mondták már: nekem nincs ilyen ügyes kezem...

Óh, ha tudnák...

Nem kell ahhoz ügyes kéz. Lélek kell, szeretet, na meg elhatározás. Én a mai napig merítkezek mások tapasztalataiból, mert hiszem, ha jót meríték, az segíthet, életet menthet.

A mi otthonunkat alkotásaink is díszítik, melyek-

től belengi az évszakok szépsége, az ünnepek varázsa, az egymás iránti szeretet. Talán ettől érzem úgy: a mi otthonunk a béke szigete.

Ha ránézek egy vásárolt mives tárgyra, amiért bizonyára jó sok pénzt adtunk, már nem is emlékszem mennyit, hol, és mikor.

Ám, ha körbenézek és látom a kezünk munkáját, érzem és tudom az elkészítésének minden mozzanatát. Minden díszítéshez egy csodás élmény kapcsolódik, melynek rezdülései örökre beleégtek a lelkembe. Mi étkeinkkel is megéljük az évszakokat, az ünnepeket. Hiszem, és tudom, hogy a közös sütés-főzés is csodás élményekkel teli alkotómunka. Az alkalmakhoz igazodó ételek alkalmasak arra is, hogy emlékezzünk, történelmet tanítsunk, hagyományokat ápoljunk. Gondoljanak csak a Kossuth kiflire, vagy az őszi Alkotóba közreadott Őszi linzerekre...

Alkotásaink mellett a falon jól megférnek együtt a mai családunkról készült fényképek és őseink régi családi fotói. Emlékezünk rájuk, és ez által velünk vannak.

Nagyon fontosnak tartom, hogy ezt a szemléletet, ezt az életformát tovább örökítsem. Legyenek általunk készített családi ereklyék, melyek anyáról-leányra, apáról-fiúra szállva gyarapodhatnak

újabb alkotásokkal. Ez a legújabb tervem, melynek megvalósításába már bele is kezdtem.

Karácsony közeleg, s én mézeskalácsbabákat varrok. Érzem rám mosolyognak. Boldogok, mert tudják, ajándékok lesz-

nek. A mi családukban saját magunk készítjük el egymás igazi ajándékait, és Olívia kis unokám mindenkit megajándékoz egy verssel is.

Az igazi ajándékok valódi kincsek, hiszen ott ragyog bennük a lelkünk, a szeretetünk.

Kívánok mindenkinek igazi ajándékot, áldott karácsonyi ünnepet, boldog új évet.

Kedves Olvasó!

Ugye, most már érted miért van a Mandrik Család nappalijának falán a felirat:

**„Nálunk másként múlik az idő,
legfontosabb a pillanat.”**

ISTEN – HAZA – CSALÁD

“Van egy falu, - fehérfalú
 Templom van a közepében.
 Nekem az a kicsiny haza
 Legkedvesebb menedékem.
 Csendszerető, szántó-vető,
 Egyszerű nép lakik benne -
 Baja bár száz, sosem lármáz -
 Rábízza a jó Istenre...”

Gyóni Géza: Van egy falu (részlet)

A Gyóni Géza Irodalmi Kör vendége volt Valentyk Ferenc dabasi helytörténész, akinek kutató- és szerkesztő munkáját dicséri a közelmúltban megjelent ISTEN-HAZA-CSALÁD, A hármasszámú Gyóni Géza költészetében és emlékének ápolásában című kötet, mely a Gyóni Evangélikus Egyházközség kezdeményezésére, és támogatásával készült.

Valentyk Ferenc a Gyóni Géza Irodalmi Kör találkozáján mesélt a kötet megszületésének folyamatáról, kulisszatitkairól és átadott tagjainknak egy-egy példányt. Tisztelettel köszönjük a szerző ajándékát, izgalmas előadását, és azt, hogy az Alkotó e számában is bemutatja az értékeket hordozó kötetet!

Szeretettel gratulálunk, további sikeres kutató- és alkotómunkát kívánunk!

ISTEN – HAZA – CSALÁD

A hármasszámú Gyóni Géza költészetében, és emlékének ápolásában
 A kötet születésének és debütálásának kulisszatitkairól.

„Pro captu lectoris habent sua fata libelli.”, azaz „A könyveknek is megvan a maguk sorsa.” – hirdeti Terentianus Maurus késő-római író, nyelvész verssora. Gyóni Géza legújabb könyve esetében azért nem túlzás a 2. században született gondolattal példálózni, mert manapság szokatlanul hosszú idő, 14 év munkája érlelte kötetét. Annak idején 2007-ben ugyanis még László Milán lelkész kezdeményezte, hogy a gyóni evangélikus gyülekezet is állítson össze és adjon ki saját Gyóni Géza kötetet. A munkálatok az anyaggyűjtéssel, a források feltérképezésével el is kezdődtek. Jómagam lelkesedtem az ötletért, mert már régóta hiányoltam egy olyan tematikájú kötetet, mely a költő gyóni-dabasi vonatkozású munkásságát foglalja össze. Példaként a Békéscsabán 1964-ben kiadott versgyűjtemény lebegett előttem, melyben a Békés-megyében - Szarvason, Csabán – született

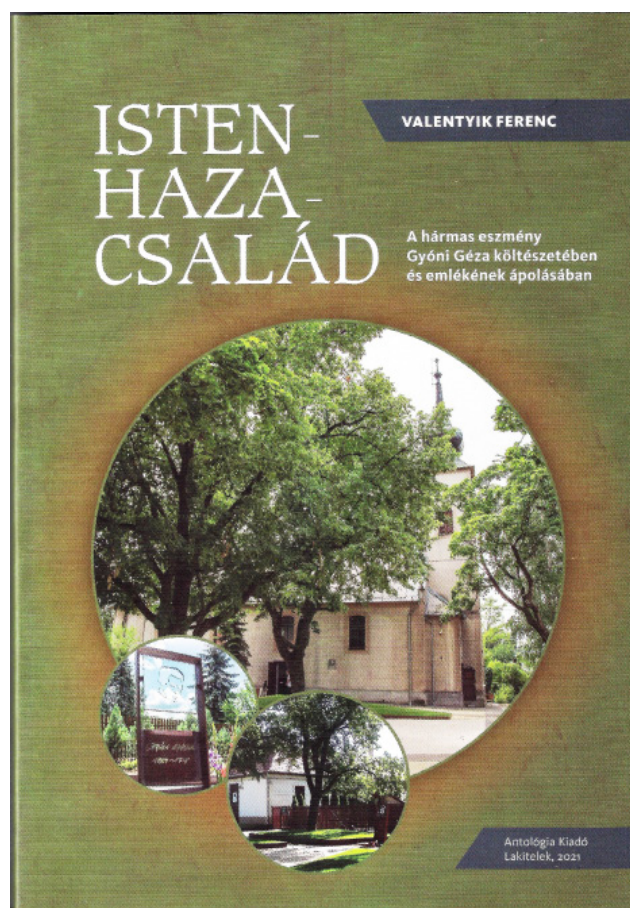
költemények kaptak helyet. A közös munkához indulásként az evangélikus lelkész édesapa, Áchim Mihály verses imáival járultam hozzá, melyeket az Országos Széchényi Könyvtár Kézirattárában fedeztem fel. Áchim Mihály ezeket a jellemzően négysoros kis alkotásokat az istentiszteletek lelki hangolásaként hasznosította, nyomtatásban soha nem jelentek meg. A felfedezésemnek komoly jelentőséget tulajdonítottam, ugyanis az irodalomtörténészek általánossá vált megítélése szerint Gyóni Géza a lírai érzületet az édesanyjától örökölte, míg atlétatermetét az édesapjától. Ezt az axiómaként rögzült képet nyilvánvalóan árnyalta a kutatási eredmény. Nem számítottam azonban arra, hogy a gyülekezet ma már jóval kritikusabban ítéli meg Áchim Mihály lelkészi működését, mint korábban bármikor az elmúlt száz évben. A lelkészi szolgálat ellentmondásos időszaka a 19-20.

század fordulója volt, amikor a szlovák nyelvű is-
tentisztelet tartásának megtagadása miatt perbe
keveredett saját híveivel. A konfliktus évtizedek-
kel később végül a gyóni evangélikusok teljes el-
magyarosításhoz vezetett. Míg saját korában lelkes
magyarosítóként ünnepelték, napjainkban már az
árnyék olykor lelkipásztori működése megítélésé-
nek egészére rávetül. Ez a háttérvita önmagában
még nem akasztotta meg az előkészületeket, de
2008-ban Magyarországra is begyűrűzött a gazda-
sági világválság, mely anyagilag ellehetetlenítette
a folyamatot.

Az időközben tetemesre duzzadt forrásanyag
rendszerzése 2020-ban kezdődött el újra, amikor
a világjárvány közepette a kezdetekre, a 235 éves
gyóni evangélikus templom templomszentelési
évfordulójára emlékező gyülekezet mai lelkésze,
Balog Eszter igent mondott a folytatásra. Talán
a legjobbkor, ugyanis Kapui Ágota egy alkalom-
mal 2017-ben – amikor a centenáriumi évében öt
kötete jelent meg a költőnek – úgy nyilatkozott,
hogy ha komolyan vesszük Gyóni Géza emléké-
nek ápolását, akkor legalább 4-5 évente egy-egy
kötet kiadásáról is gondoskodni kell. Az egyez-
tetések egész sora vette kezdetét, mely az alapok-
kal, az Áchim család tagjai anyakönyvi adatainak
ellenőrzésével kezdődött. Gyóni Géza verseinek
rendszerző alapelveként határoztuk meg az Is-
ten – Haza – Család hármasszavát, úgy, hogy
a Haza fogalma alatt a „kishazát”, a Gyón-dabasi
körzetet értettük. Tudni kell, hogy ez az erős esz-
mei egységben lévő hármasszó fogalom valaha a Kis-
gazdapárt jelszava volt, és a leghitelesebben éppen
azokban az időkben szólt, amikor a gyülekezet
oszlopos tagját, Sziráki Pált nemzetgyűlési képvi-
selővé választották.

A költő jól ismert istenes versei „Az én papságom”
összefoglalócímet kapták, és az összeállítás csat-
tanója az utolsó vers, a krasznójarszki rabkórház
falára körömmel-vérrel vésett „Térjetelek meg”.

A gyóni, dabasi kötődésű versek az „Én anyaföl-
dem” címszó alatt sorakoznak. Kimaradtak be-
lőle a helyi múzsákhoz írt szerelmi költemények,
tekintettel a kiadvány felekezeti voltára, mellyel
ez a témakör nehezen összeegyeztethető. Az egy-
koron Solarszky Micikéhez, Frank Erzsébethez és
Vörösmarty Ilonkához írt vallomásokat így a „Dal
a kartonruhárol” című alkotás képviseli. Ehhez a
döntéshez az is hozzájárult, hogy évekkoráb-
ban dr. Szűcs István főorvos úr leszármazottai
jelezték: szándékukban áll a „Levelek Ilonkának”

A Gyóni Evangélikus Gyülekezet kötete

versciklus önálló kötetkénti kiadása, mely elkép-
zelést maximálisan tiszteletben tartottunk. Új,
ismeretlen helyi vonatkozású vers a tréfás hang-
vétélű „Dömötör Károlynak”, melyet 2016-ban fe-
deztem fel az OSZK Kézirattárában egy gyermek
irkafirkával felülírt 1903. évi levelezőlapra. Kisila-
bizálva az én tetszésem azonnal elnyerte, de biztos
vagyok benne, hogy sokan lesznek még hasonló
véleményen.

Az Áchim család tagjaihoz írt verseket a „Poéta,
szent volt az anyám” címmel gyűjtöttük össze.
Tartalmaz néhány kevésbé ismert alkotást, de va-
lamennyi megjelent Gyóni Géza kötetében, bár
ezzel a tematizálással még sosem.

A versek feldolgozása során nyilvánvalóvá vált,
hogy ugyan köztudottan nem Gyónon született,
de ebben a kötetben is szinte kötelező szerepelnie
a világhírű „Csak egy éjszakára” című költemény-
nek, mely végül kilenc fordításával (angol, francia,
lengyel, német, olasz, román, szlovák, szlovén, lit-
ván) együtt kapott helyet, tekintettel a gyülekezet
nemzetközi kapcsolataira. Gaál Áron költő 2019.
évi litván fordításához megkértük özvegye, Gaál
Magdolna hozzájárulását, aki készségesen segített.
Neki köszönhetően a litván nyelvű adaptáció eb-

ben a kiadványban jelent meg először Magyarországon.

A költő alkotásait zárva a hazai evangélikus szerzők méltatásait formáltuk fejezetté az írárok időrendbeli keletkezésének sorrendjében. Sokatmondó a fejezetcímben idézett verssor: „Gyóni Géza neve szívünkbe van írva”. Csupa időállóan megfogalmazott értékelés és kiállítás a költő mellett, a válogatásban előnyben részesítve a gyülekezet lelkeszeit, tanítóit. Az összeállításból kiderül, hogy pl. milyen sokat tett lelkészsége idején Gyóni Géza emlékének ápolásáért dr. Murányi György, díszpolgárunk, dr. Murányi László édesapja, avagy hogyan adott számot az evangélikus sajtóban a költő halálának centenáriuma körül Balog Eszter lelkész.

Gyóni Géza kisgyermekkoráról és családi hátteréről az Áchim család leszármazottainak segítségével sikerült önálló fejezetet készíteni. A hiánypótló ismereteket Szokolczai Béláné Áchim Mária képeslap és levélgyűjteményének válogatása egészíti ki, mely igazi kuriózum, irodalomtörténeti szintű különlegesség. A család segítségével töretlenül fennmaradt a képmelléklet összeállítása során is.

A gyülekezet esetében a képek gyűjtése nehezebben indult, ráadásul az első felvételek többsége nyomdai felhasználásra gyakorlatilag alkalmatlan

minőségű volt. Minden ok megvolt az ijedségre, hiszen a képek hiánya a kötet kiadásával kapcsolatos teljes elképzelést veszélyeztette. Jól sikerült azonban az újabb források mozgósítása, a sajtókutatás, fokról fokra bővültek a lehetőségek. A gyülekezeti tagság köréből hamarosan értékes felvételekkel gyarapodott a választék, és Karlik Dóra személyében profi fotós is támogatta a gyűjtést. Megfordult a trend, most már a bőség okozta a gondot, még úgy is, hogy a képek kiválasztásában szigorú elveket fogalmazott meg és érvényesített a gyülekezet lelkésze. A kialakult helyzetben a kötet terjedelmének bővítése hozta meg a konszenzust, az eredetileg tervezett 250 oldal további 30-al gyarapodott. A képek gyűjtése és feldolgozása négy teljes hónapot vett igénybe.

A kötet nyomdai előkészítését, majd nyomtatását a lakiteleki Antológiai Kiadó végezte. A kézirat munkacíme megváltozott a könyvműhelyben, a tapasztalatok szerint egyértelműen előnyére, mert az Isten – Haza – Család címet sokan már a könyv kézbevételekor dicsérik. Kedvező esztétikai hatást kelt a borító (tervező: Illés Zoltán), melynek címoldali fotómontázsza döntően Karlik Dóra felvételeire épül. A kötet 1200 példánya szeptember végén került Dabasra, ebből 1000 a Gyóni Evangélikus Gyülekezet céljait szolgálja. A Gyóni Géza Irodalmi Körben történt bemutatására október 18-án került sor, de rövid méltatását az evangélikus gyülekezet előző napi hálaadó istentiszteletén is hallhattuk. A Rádió Dabas Térségi Naplójában október 23-án hangzott el a szerkesztővel készített riport. A fogadtatás, az eddigi visszajelzések biztatóak, melyet néhány kiragadott példával tudunk érzékeltetni.

Az első között, kedves hangú levélben reagált díszpolgárunk, dr. Bábel Balázs kalocsakecskeméti érsek, aki köztudottan kiváló ismerője szülőfaluja lírikusa, Gyóni Géza költészetének, és gyakran nyilatkozik, publikál a költő munkásságáról. A versek válogatásánál külön figyelmet fordítottunk az írásaiban idézett alkotásokra, mely érezhetően célhoz ért.

E-mailben juttatta el visszajelzését Szabó István, a Pest Megyei Közgyűlés elnöke, tudatva, hogy örömmel olvasta a könyvet, s fedezte fel „a sok értéket, ismerős arcot és pillanatot”.

László Milán, Domony község jelenlegi polgármestere lelkészként - feleségével közösen - hét évig szolgálta a gyóni evangélikusokat, - s ahogyan lehelében írja - óriási meglepetéssel és örömmel ér-

tesült a könyv megjelenéséről, melynek tartalma a bizonyosság arra, hogy szolgálatuk nyomot hagyott a gyóni emberek szívében.

Az Áchim család leszármazottai részéről Gyóni András, az 1702-ben alapított Székesfehérvári Ciszterci Szent István Gimnázium igazgatója nagyon szépnek és gazdag tartalmúnak, igényesnek minősítette a kötetet, melyet „igen jó kézbe venni”. Szakolczai Katalin több lelkes hangvételű telefonbeszélgetésben gratulált és már új kutatásba fogott a könyv egyik családi vonatkozású részlete alapján, melynek eredményéről remélhetően a dabasi olvasóközönség is értesülni fog majd.

„Jóleső érzéssel forgattam” – írja Metelka Ferenc

leszármazottja, Rátz Ilona gyáli lakos a kötetéről, s az összefogás megőrzését nevezi irányt adónak a gyülekezet életéről készült fotókat tanulmányozva. Igazát az ismertetett háttér információk is hitelesen bizonyítják, hiszen összefogás nélkül a kötet is csak jóval szerényebb színvonalon valósulhatott volna meg, az elszalasztott lehetőségek számát szaporítva. Saját tapasztalatom alapján az összefogást még az alázattal egészítem ki a gyülekezet működésének alapértékéként.

Nem a véletlen műve, hogy a közösségből kiemelkedő Gyóni Géza utolsó versében eljutott az örök érvényű igazság megfogalmazásáig és hirdetéséig:

„Térjetek meg. És szeressetek. Elnyel mindeneket a hőség És csak Istené a dicsőség.”

A költő végső bölcsessége, az egótól, önös érdekektől megtisztult alázat hasznos iránytű lehet az élet minden területén, nekünk is akként szolgált a kötet készítése során.

Valentyik Ferenc

Szabó Ferenc: Gyóni Géza

Mi lenne, ha Géza most is élne?
Hányan értenék magányos szellemét?
Talán szomorú is lenne lelke,
Hogyha őt csak ennyi ember értené.

Mi lenne, ha újra verset írna?
Mennyi ember áldaná szelíd kezét?
Ma biztosan fájna szíve, sírna,
Hogy csak ennyi ember él-hal versekért.

Mi lenne, ha visszatérne Gyónra?
Meghatódna, hogy megőrzik hírnevét?
Talán ha benézne a régi házba,
Hálásót rebegne; gyermek évekért.

Mi lenne, ha arca kőbe vésve
Díszelgne végre falvak főterén?
Talán nem is értené; miféle
Tette vív ki méltató elismerést.

Mi lenne, ha holnap majd leülne
Itt közénk, hiszen rajong a versekért!
Mi lenne ma rólam a véleménye?
Hogyha hallaná? Dicsérne versemért?

Ha összekuszált mindent az élet,
És nem érzed, hogy mit és miért tegyél?
Netán belefásul, fárad lelked?
Hát idézz magadnak - Gyóni költeményt!

Holló János Gyóni Géza portréja

Gyóni Géza: Ballada

Olyan bolondos egy történet:
Szegény fiúról, gazdag lányról.
A szívük fáj, a szívük lángolt.
- Ugy-e, bolondos egy történet?
Kacagjunk, édes!

A lány olyan, mint a kísértet,
Hiába cifra ruha, pompa.
Nem jár ki már, csak a templomba.
- Ugy-e, bolondos egy történet?
Kacagjunk, édes!

»Mért nem születtem én szegénynek,
Vagy ő miért nem gazdagságra!«
S az ifjú lenn csak várja, várja...
- Ugy-e, bolondos egy történet?
Kacagjunk, édes!

»Hát pénz kell itt csak vőlegénynek?
Majd lesz az is! Óh, lesz egy zsákkal!«
S az ifjú küzd éj-napon által...
- Ugy-e, bolondos egy történet?
Kacagjunk édes!

És gyült a pénz - gyültek az évek, -
A zsákból már alig hiányzott.
És gyültek arcukon a ráncok...
- Ugy-e, bolondos egy történet?
Kacagjunk, édes!

A nyár elmúlt. A sziv kiégett,
Oda a fénye a szemöknek, -
Tél volt, mikorra összejöttek...
- Ugy-e, bolondos egy történet?
Maga sír, édes?

VELÜNK TÖRTÉNT

„A könyv csodálatos utazás a múltba és a jövőbe.”

Jókai Mór

Egy izgalmas, értékes könyvcsomagot küldött Mitták Ferenc történész író a Gyóni Géza Irodalmi Körnek.

A csomag tartalma Mitták Ferenc: NAGYAPÁM MESÉI ÉS MÁS GYÓNI, DABASI EMLÉKEK című kötetének példányait tartalmazta, melyet tisztelettel megköszönünk!

E könyv a szerző legújabb kötete, melynek írásaiból az Alkotó korábbi számaiban olvashattunk párat. Izgalmas, értékeket hordozó történeteket, ismeretanyagokat, kiemelkedő személyiségeket, hétköznapi sorsokat ismerhetünk meg a könyvből, melynek I. fejezetéből idézünk egy rövid részletet.

„A nagy ricsajozásra nagyapám is megélenkiült. Felállt a foteljából, odament a kredenchez, töltött magának egy pohár bort, lassan megitta, aztán megtörölte és egyúttal megpödörte kackiás bajuszát. Oda állt közénk és így szólt:

- Na, gyerekek, akarjátok, hogy meséljek különbet, mint Ludas Matyi története? Mert olyan dolgok estek meg a régi időkben Gyónon, hogy az csuda. Hallottátok-e már Sólymos Soma kalandjait? Meglehet, hogy Fazekas Mihály is innen vette mintaként a Ludas Matyi históriáját.

- Meséljen, nagypapa! - harsogtuk kórusba. Tudtuk, hogy a nagy mesélő öregnek csak ez a biztatás kell, és máris belekezd valami szép, érdekes történetbe.”

Tisztelettel gratulálunk a szerzőnek, és szívből köszönjük a könyveket!

Hermann Marika

Gyóni Géza Irodalmi Kör Dabas

Csapatépítés...

A Gyóni Géza Irodalmi Kör Táborfalván tartotta csapatépítő találkozóját, melynek a helyi Önkormányzat biztosított helyet. Köszönet érte Táborfalva polgármesterének, és a táborfalvai Művelődési ház vezetőjének. E találkozónkon vendégünk volt a táborfalvai Csutorás citerazenekar öt lelkes tagja, akik zenéltek, énekeltek, és bemutatták Birinyi József híres és értékes hangszer gyűjteményét. Köszönjük az élményt Csutorások!

Szívünkől szól...

Szívünkől szólt a szó a hernádi Hamvas Béla Művelődési házban megtartott Lelki napon, melyen verses, zenés irodalmi műsorral és az Angry Cat Kft. jóvoltából verses füzetekkel kedveskedtünk a Hernádi Alapszolgáltatási Központ gondozottjainak. Köszönjük a közönség megtisztelő figyelmét, szívbéli szeretetét!

Köszönjük a meghívást Oravecz Anitának az Alapszolgáltatási Központ vezetőjének, aki munkájának elismeréseként a közelmúltban kapta meg a Vas-Turcsányi Andrea-díjat. Szeretettel gratulálunk!

Kávemesék...

Lapzárta után kerül sor Rozványi Dávid solymári keresztény író KÁVÉMESEK című előadására a Gyóni Géza Irodalmi Kör találkozáján, melyről bővebben az Alkotó tavaszi számában számolunk be Olvasóinknak.

A szó művészete – II. rész

Kedves Olvasó!

Az Alkotó őszi számának e rovatában a szemléletesség eszközeit, a szóképeket mutattam be, azzal zárva gondolataimat, hogy a folytatásban a költői nyelv hatásosságának további szövegelemeiről készítek egy rövid összefoglalót.

Nemcsak a költészet, hanem hétköznapi beszédünk is szemléletes; mondandónkat saját magunk rendezzük, választjuk hozzá a kellékeket, a díszletet. Ugyanígy tesz a költő, aki verses formában jelenít meg egy-egy eseménysort, hangulatot, gondolatot, érzelmet. Egy költemény: egyetlen nagy kép, amely apróbb képek segítségével teszi szemléletessé a mondanivalót. Ám a képek mellett a költő szabadon alakítja a hangokat, a szavakat, a mondatformákat, s ezeknek az átalakításoknak eredményeként születnek meg az alakzatok, amelyek egyszerre töltenek be stilisztikai és szövegszervező, ún. kohéziós szerepet. Az alakzatok élénkítik, díszítik a stílust, fokozzák az érzelmi-hangulati hatást, szövegösszetartó erejűek, szövegbe épülésük révén a szöveg, a vers hatásosabb, kifejezőbb lesz.

Lássuk hát ezeket a hang-, szó-, mondat- és gondolatalakzatokat!

Az egyik legfontosabb alakzat az ismétlés, vagyis a hangalak megkettőzése. Nemcsak szavakat, hanem szókapcsolatokat, sőt, egész mondatokat is megismételhetünk. Nézzünk példát a fentiekre!

„Tavaszi szél vizet áraszt, virágom, virágom,
Minden madár társat választ, virágom, virágom.” /népdal/

„Harmadnapja nem eszek,
se sokat, se keveset.
Húsz esztendőm hatalom,
húsz esztendőm eladom.” /József Attila: Tiszta szívvel/

Gyakran állandóságot érzékeltet, a gondolat kifejezőerejét erősíti a refrén. Gondoljunk csak Petőfi Sándor Nemzeti dal című költeményének ismétlődő soraira:

„A magyarok istenére esküszünk, esküszünk,
hogy rabok tovább nem leszünk!”

A szavak, szószerkezetek módosított alakú ismétlése a változás és az állandóság érzetét egyszerre keltheti. A tőismétlés /más szóval figura etimologica/ a módosított ismétlésnek olyan hatásos eszköze, amely a kétféle toldalékkal ellátott tőszó egymás utáni előfordulásával nyomatékosítja a tartalmat.

Ez figyelhető meg a Halotti beszédben: „halálnak halálával halsz”.

De ugyanezt láthatjuk Arany János versében is:

Amikor hasonló felépítésű gondolatokat állítunk egymás mellé, párhuzamos szerkezetet kapunk.

”Egy kis független nyugalmat,
Melyben a dal megfoghat,
Kértem kérve.” /Arany J.: Epilógus/

Párhuzam lehet a tagmondatok, mondatok, nagyobb szövegegységek között. Az alábbi gondolatritmus expresszív hatását annak köszönheti, hogy a szavak, kifejezések, mondatok ritmikus rendben térnek vissza, így azonos mondathangsúlyt, mondatdallamot kapnak.

„Akkor is oly csendes, méla éjszaka volt,
Akkor is oly tisztán csillogott le a hold,
Akkor is ki volt ő mindenünnen zárva.” /Arany J.: Toldi – IX. ének/

Máskor pedig éppen az ellentét mutatja azt a stílushatást, amikor az érzelmi és értelmi nyomatékosítás a cél. Ezt láthatjuk például Ady Fölszállott a páva c. versében:

„Új szelek nyögetik az ős magyar fákat.”

vagy Kölcsey Himnuszában:

„Vár állott, most kőhalom,
Kedv s öröm röpkedtek,
Halálhörgés, siralom
Zajlik már helyettek..”

Ugyancsak hatásos gondolaterősítő stílus eszköz a paradoxon, más szóval álellentét, amely egymásnak ellentmondó állításokat kapcsol össze. Két olyan ítéletből áll, amelyek nem egyidejűleg, nem ugyanabban a vonatkozásban állnak egymással ellentmondásban, tehát csak látszólag zárják ki egymást.

„Miért legyek én tisztességes? Kiterítenek úgyis!
Miért ne legyek tisztességes? Kiterítenek úgyis.” /József A.: Két hexameter/

Itt említem meg az ellentéttel és a paradoxonnal is rokon gondolatalakzatot, az oximoront, amely egymást kizáró, egymásnak ellentmondó fogalmakat foglal szoros szintaktikai egységbe. Szép példa erre József Attila Óda című versének ez a sora: „...hogy szeretlek, te édes mostoha!”

De köznyelvünkben is találunk oximoront, így pl.: élő halott, rettentő jó, borzasztóan imádom.

Mondanivalónk erősítését és sokoldalú megvilágítását szolgálja a felsorolás, amely nem rokon értelmű szavak azonos mondatrészi szerepével hívja fel magára a figyelmet. Nagy László és József Attila egy-egy versének részletét hozom példának.

„Adjon az Isten
szerencsét,
szerelmet, forró
kemencét,
üres vékamba
gabonát,
árva kezembe
parolát,
lámpámba lángot.”
/Nagy L.: Adjon az Isten/

“Nincsen apám, se anyám
se istenem, se hazám
se bölcsőm, se szemfedőm,
se csókom, se szeretőm.”
/József A.: Tiszta szívvel/

A szóhalmozásban pedig leginkább azonos szófajú és nyelvtani funkciójú, szinonim szavak kerülnek egymás mellé az érzelmi elragadtatás kifejezésére. Kölcsey Ferenc Huszt című epigrammájának szállóigévé vált sorai jutnak az eszembe:

„Messze jövővel komolyan vess öszve jelenkort,
Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül.”

A fokozás elemei egymáshoz képest értelmi vagy érzelmi többletet jelentenek. Petőfi két versében - Vasúton és István öcsémhez - ez jól megfigyelhető.

„Száz vasutat, ezeret!
Csináljatok, csináljatok”

„S anyánkat, ezt az édes jó anyát,
Ó Pistikám, szeresd, tiszteld, imádd!”

A hasonlatról mint alakzatról kissé bővebben szeretnék írni. Lényege, hogy képszerűségével szemléltet, két dolgot állít párhuzamba közös tulajdonság, hangulati hasonlóság alapján. Kiemelném a nyelvtani megszerkesztettségét is, hiszen a hasonlat nem lehet egytagú, illetve a tagok között nyelvtani kapcsolat is van. Változatos formában találkozhatunk vele irodalmunkban és köznyelvünkben egyaránt. Ártatlan, mint a ma született bárány; Akkorát kapsz, hogy a fogaid körmérgőzést játszanak a bennmaradásért; Kevés vagy, mint mackósajtban a brummogás; Betakarlak, mint Moszkvát a hó; Nézd, mint patikus kutyája az aszpirinre; Magas ez neked, mint tyúknak a tűzoltólétra. Ugye, milyen viccesek ezek a mondatok? És mennyire kedveljük őket a hétköznapijainkban!

Az itt következő idézetek is bizonyára ismerősként hangzanak. Az elsőt Petőfi János vitéz c. elbeszélő költeményéből, a másodikat Arany Toldijából, a harmadikat Radnóti Miklós Hőség c. verséből, a negyediket József Attila Ódájából szemezgettem.

„Elváltak egymástól, mint ágtól a levél”

“Mint komor bikáé, olyan a járása,
Mint a barna éjfél, szeme pillantása,
Mint a sértett vadkan, fú veszett dühében..”

„Csomókban hull már a napfény,
s aranymedveként nyalja a tüzes”

„Szeretlek, mint anyját a gyermek,
mint mélyüket a hallgatag vermek.”

Írásomnak lassan a végére érek. De még maradt négy olyan alakzat, amelyeket – úgy gondolom – érdemes megemlíteni. Ezek pedig a túlzás és a kicsinyítés, valamint az ironia és a gúny.

Az előbbi kettő a hatás kedvéért a jelenségek mértékét a lehetetlenségig felnagyítja, vagy tudatosabban keveset mond. Stílushatása abból a feszültségből ered, amely a túlzás/kicsinyítés és a valóságra hívebben utaló szó között fennáll. Pl.:

„Hárman sem bírnatok súlyos buzogányát” /Arany J.: Toldi/
„Eszembe jutottál kicsiny kis leányka” /Petőfi Sándor: Reszket a bokor, mert.../

Az irónia a nevetségesség forrása, benne a látszólagos magasztalás mögött nyilvánvaló elítélés bújik meg, melyet a szövegkörnyezet leplez le, a gúny pedig a képtelenségig felnagyítva mutatja meg egy jelenség negatív vonásait. Weöres Sándortól és Petőfitől kölcsönöztem a példákat:

„Sehallselát Dömötör
buta volt, mint hat ökör”

„Pusztá a kert, e helyett a
Szántó föld szépen virít,
Termi bőven a pipacsnak
Mindenféle nemeit.”

És végül még egy utolsó alakzat, az eufemizmus, amely enyhíti, megszépíti a valóság tényeit. Például a lopás tényét így szépítik meg a költők:

„Ami még lopható,
s egyáltalán mi még emelhető volna,
magas elődeid már mind elemelék.” /Illyés: Óda egy hivatalba lépő afgán miniszterhez/

„Méltó azt megírni, krónikába tenni,
befordult ő egyszer valahová csenni.” /Arany: A nagyidai cigányok/

Kedves Olvasó!

Megtiszteltetés számomra, hogy ezúttal is velem tartottál az alakzatok közötti barangolásban. Ha egy kicsit hosszú volt az „irodalomóra”, ugye, elnézed nekem? Csakúgy, mint a költők, én is gyönyörködtetni akartam, s nem titkolt célom volt az évtizedekkel ezelőtti ismeretek felelevenítése, megerősítése. Remélem, sikerült!

Békés, szép ünnepet kívánok!

Batuskáné Kiss Katalin

Mikszáth Kálmán

2022. január 16-án lesz az író születésének 175. évfordulója.

1847. január 16-án született Szklabonyán, Mikszáth János és Veres Mária gyermekeként.

Elemi iskoláit helyben végezte. 1875-től a rimaszombati kisgimnázium tanulója volt, ekkor írta első prózáit, verseit.

1866-os érettségije után jogi tanulmányokat kezdett, de az írói elhivatottsága erősebb volt, mint a tanulási kedve.

1871-ben Balassagyarmaton vármegyei hivatalnokként dolgozott. Megismerte Mauks Ilonkát, akit 1873-ban feleségül vett. Ekkor Pestre költöztek. Bár volt szerkesztője a Nógrádi lapok című újságnak, írt különböző lapokba, a siker azonban elkerülte. 1874-ben jelent meg első könyve, az Elbeszélések című kötete.

1878-ban Szegedre került a Szegedi napló szerkesztőségéhez. Írói önbizalma ekkor erőre kapott, a sikert is meghozta számára. A Tót atyafiak 1881-ben olvasói sikert és világirodalmi karriert hozott az író számára. A következő évben jelent meg A jó palócok című műve.

1882-ben visszaköltözött a fővárosba, a Pesti Hírlaphoz került. Ettől kezdve írásai először az újságokban jelentek meg. Gondtalan irodalmi és társadalmi életet élhetett családjával. A Kisfaludy társaság és az Akadémia is a tagjai közé választotta az író.

1887-ben kormánypartí képviselő lett Sepsiszentgyörgy melletti illyefalvi kerületben.

1890-ben elveszítette kisfiát, Jánoskát. A tragédiát élete végéig nem heverte ki.

Sorra jelentek meg regényei, mind hatalmas sikert aratott. Sokak szerint a legjobb műve az 1895-ben megjelent Szent Péter esernyője. 1900-ban megjelentek a nagyregényei:

Különös házasság, A Noszty fiú esete Tóth Marival, Jókai Mór élete és kora, A fekete város.

1904-ben megvásárolta a horpácsi birtokot, ideje nagy részét itt, a szülőföldjén töltötte.

1910-ben országos méretű ünnepség keretében köszöntötték az író a 40 éves írói pályáján. Szülőfaluját át is keresztelték Mikszáthfalvának. Május 6-án Budapesten rendeztek nagy ünnepséget a köszöntésére. Ekkor már az egészsége megromlott, rosszul lett.

1910. május 28-án elhunyt.

Május 31-én az Akadémia előcsarnokában ravatalozták fel, majd a Kerepesi úti temetőben helyezték örök nyugalomra.

„Aki az erdő fáitól, a sziklától, a zuhogó pataktól és a vándorló felhőktől kéri kölcsön a gondolatokat, az nem is fogy ki soha belőlük.”

Mikszáth Kálmán-Bölcsesség

Lengyelne Török Erika

Lengyelné Török Erika: A csavargó hópihe

Kellemes téli este volt. Ahogy a nap eltűnt a láthatáron, az emberek behúzódtak a házaikba.

Az ablakokon keresztül kellemes fények szűrődtek ki az utcára. A kémények is életre keltek. A hold fényénél látszott, ahogy a füst szállt a magasba. A csillagok is előbújtak, és egyre fényesebben kezdtek ragyogni. Egyszer csak megjelent egy hópihe, majd még egy és még egy, és egyre több és több. Szinte már alig látszott az ablakok fénye, olyan sűrűn hullott a hó.

Enyhe szellő lebbent. Egy hópihe a szellő hátán ülve barangolni kezdett a városban. Útja során bekukucskált minden ablakon. A Városháza díszterme csodálatosan ragyogott a gazdagon feldíszített fényárban úszó karácsonyfától. A piros gömbökön tükröződött a villogó fehér égősor fénye. Az iskola ablakain a gyerekek keze munkája, a papírból kivágott hóember, hópihék, domboldalon szánkózó és hógolyózó gyerekek sziluettje idézte a közelgő ünnepet. A családok házaiban gyerekek játszadoztak, izgatott előkészületek mozdulatai látszottak. Mindenhol szorgos kezek dolgoztak. A fenyőfákat talpra állították, közösen díszíteni kezdték. Az asztalokat szépen megterítették. Volt olyan fenyőfa, ami már teljes pompájában díszelgett.

Az utca végében egy egyszerű kis házikó állt. Az ablakán alig szűrődött ki a fény. Hát persze! Hiszen csak egy gyertya lángja világított odabent! Egy idős néni lakott a házban. A hópihe szomorúan vette észre, hogy ebben a házban senki nem készülődik a karácsonyra. Bekukucskált az ablakon. Látta, hogy a néni egyedül van. Tiszta, takarékos, kissé szegényes a lakás. Nem állt a szobában még egy aprócska fenyőfa sem. Gondolta a hópihe, valahogyan szebbé kellene tenni az idős néninek ezt az estét! Oda-hívta a testvéreit. Az ablak előtt egy aranyos fenyőfácska nőtt. A hópihék mind-mind ráültek a fenyő tűleveleire, a mi hősrünk pedig a fa csúcsára. Az utca lámpája pont úgy világította meg őket, hogy a fényben ragyogjanak.

A néni kinézett az ablakon. Azt látta, hogy egy csodálatos, fényes karácsonyfa díszel az ablakánál. A mi kis hópihének pedig, mint egy csillag, úgy ragyog a fa csúcsán, ahogy könnyes szemével nézte a néni.

Deák Éva:
Hópehelytánc

hull a hó
hull a hó
dunnát rázza
télapó

hull a hó
hull a hó
hópelyhecske
csillanó

hull a hó
hull a hó
táncot lejtve
suhanó

hull a hó
hull a hó
anyó sálján
porhanyó

hull a hó
hull a hó
mókás kedve
csurranó

hull a hó
hull a hó
kezeimen
olvadó

hulla hó
hull a hó
táncnak vége
csobbanó

Kanizsa József: Télapó
(a Magyar Kultúra Lovagja)

Sűrű pelyhekben
Hull a hó
Csiszeg-csoszog
T él a p ó
Nehéz a puttony
De nehéz
Van benne minden:
Alma, méz,
Virgács és játék
-ezernyi
Télapó nem bírja
Vinni...
Szánra teszi
-hej halihó
Így folytatja
T él a p ó

Hermann Marika:
Építs hóembert

Esik a hó, pattanj talpra,
Szaladjál ki az udvarra.
Formázz kettő nagy gombócot,
Ne szilvásat, csak hóból.

Egyik a hóember talpa,
A másik meg a pocakja.
Uccu gurítsál mégegyet,
Néki kobakja is legyen.

Kérj anyutól kettő krumplit,
Ám azt nem kell megpucolni.
Ez lesz néki a két szeme,
Rozzant seprű az ő keze.

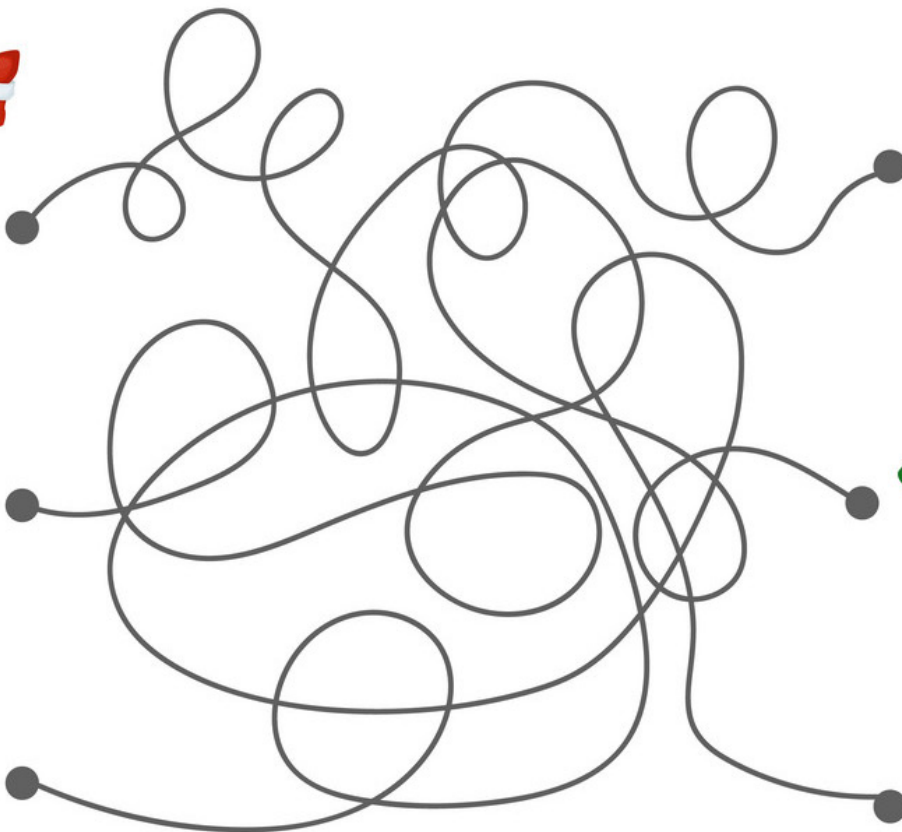
Az orra egy sárgarépa,
Lyukas fazék a kalapja.
És hogy reád mosolyogjon,
Rakd ki száját kavicsokból.

TÉLI FEJTÖRŐ

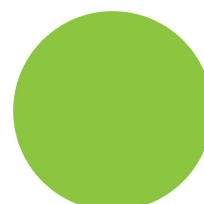
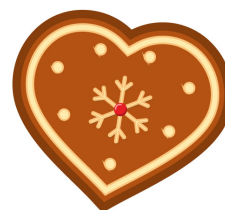
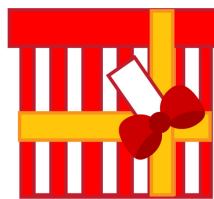
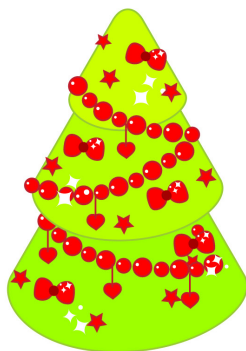
Kinek melyik a fenyőfája?

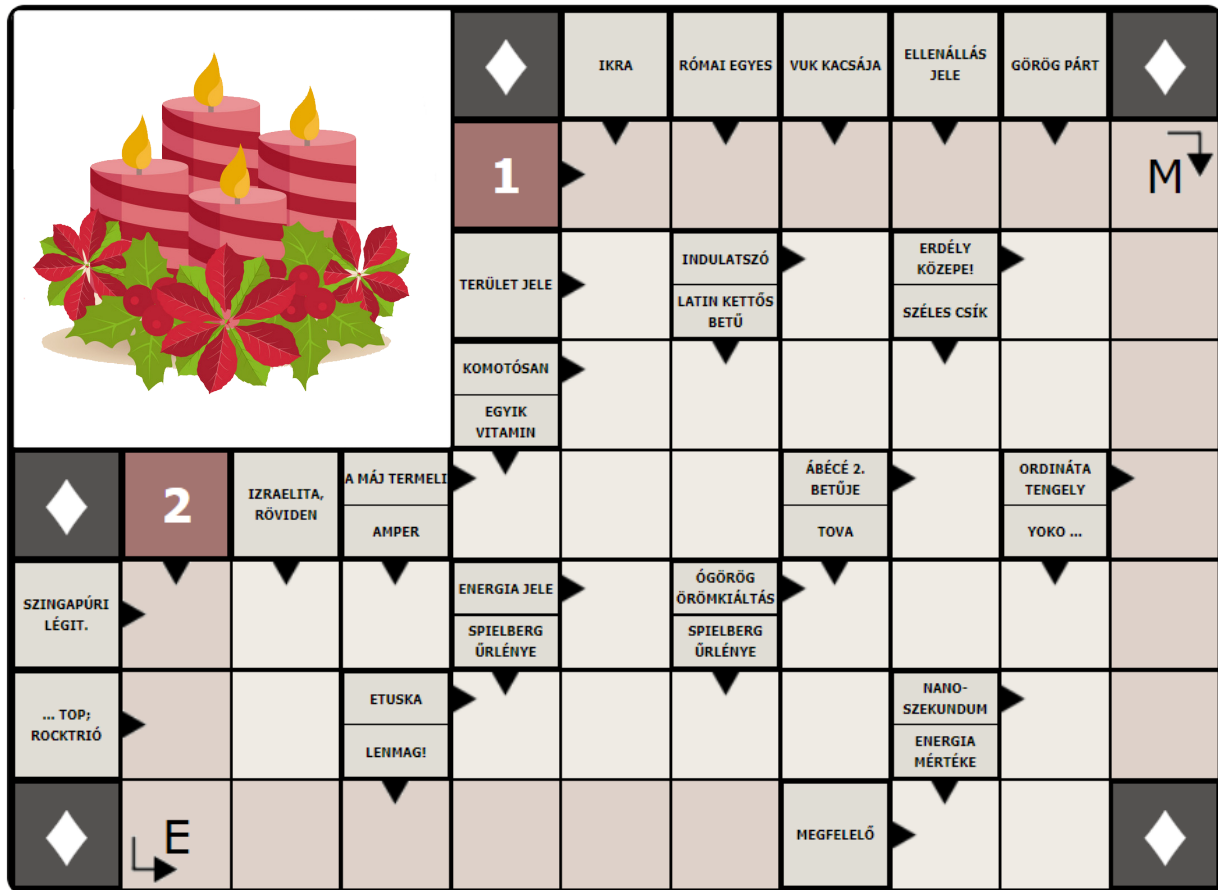

Keresd meg a két kép közötti 10 különbséget!

Keresd az árnyékát!

Copyright © 2010-2021, www.skandomata.hu (CsAB). Minden jog fenntartva. Forrás: <https://rejt.hu/Xe3TAB>

Küldd be a keresztrejtvény megfejtését az info@dabik.hu email címre!

A beküldők között Dabik bögrét sorsolunk ki.

Beküldési határidő: 2022. február 28.

Amikor még ősz volt szinte,
egy őszinte ősz inte,
hogy legyek őszinte,
mert ő szinte
őszinte!
N.N

Asztra tettem egy kancsó bort,
Megültük vele a disznótort.
Ettünk, ittunk, vigadunk,
Barátokkal mulattunk.
Rögvest írtam öt limerick sort.
(herMann)

Brokkolikrémleves

Rendkívül fontos étel a levesféle,
Főzni egyszerű, nincs is nehézsége.
Hát legyen ma brokkoli, abból is a krémes,
Könnyű, finom és nagyon egészséges.

60 deka brokkolit rózsáira bontod,
Hogyha csak mirelit, szépen kiolvasztod.
Egy fej lilahagymát felaprítasz késsel,
Majd kiszeded belőle, a körömvéget.

Egy fazékban, kanálnyi étolajon
A hagymát lassan, üvegesre pirítod,
Tégy bele három kis gerezd fokhagymát
És pirítsd, míg nem érzed az illatát.

Ekkor tedd bele a brokkolit és öntsd fel
Annyi vízzel, hogy éppen csak ellepje,
Sót bele, borsot, meg egy leveskockát,
S közben törj durvára tíz deka mandulát.

Hogyha puha, öntsd fel két deci tejszínnel,
Forrald kicsit majd húzd a tűzhely szélére.
Botmixerrel, jó krémesre kevered
És ruhádat a mosógépbe helyezed.

Szórj a tányérok aljára tört mandulát,
És maréknyi pirított kenyérkockát.
Erre a levest, óvatosan rámered,
Majd a parmezánt, a tetejére reszeled.

Panni, Móni, asztalon a vacsorátok!
De vajon, hová tűnt el jó apátok? -
Drágám, hagyjuk ezt az úri huncutságot,
nem lehet jól lakni a „reformkonyhától”!

Szabó Ferenc

Húsos palacsinta

Még nem találtad ki a mai vacsorát?
És nem tudod, mit enne a drága család?
Hát, ha éppen van másfél szabad órad,
Készíts velem húsos palacsintát.

Vágj kockára fél kiló csirkemellet,
Szépen szelj egy vöröshagymát félfőre,
Paprikát, paradicsomot negyedbe,
Aztán tekerj rá ragtapaszt — a sebekre!

Egy kanálnyi étolajon, vagy zsíron
A hagymát óvatosan megizzasztod,
Hogyha már üveges, a húst is rádobod,
Megpirítod kicsit, majd félrehúzod.

Szórd meg egy kanál piros paprikával,
Mehet a paprika, paradicsom utána,
Fél óra alatt párold finom puhára,
Sózd, borsozd, s ha leég öntsd a kukába!

Hús deka liszt, fél liter tej, két tojás,
Csipet só; s keverj ebből sima masszát,
Majd süss belőle tizenhat palacsintát.
Ha nem tudsz, főz inkább csirkepaprikást!

A megfőtt húsit durvára daráld,
Két deci tejföllel a szaftját átforralod,
És botmixerrel krémesre kavarod.
Remélem, nem sok van belőle a plafonon!

Kapcsold fel hetesre a házi sütődét.
Keverd a húshoz a tejfölös mártás felét,
S minden palacsintára egyformán tegyél,
Formázz belőlük batyukat. Mindjárt kész!

Tedd jénaiba őket, szép, katonás sorba,
És öntözd meg a maradék mártással,
Megszórhatod némi reszelt, füstölt sajttal,
S tedd sütőbe, úgy negyedórára!

Végre kész van, jöhet egy gyors tálalás,
Mert mindjárt kitör, a családi lázadás!
Adj hozzá bármilyen, finom salátát,
S dicsérni fogják a ma esti vacsorát.

Szabó Ferenc

**Mandrikné Ferge Annamária:
Süti filcből**

Császármorzsa

Néha ne gondolj a fölös kilókra,
Mert lelkednek megárthat a fogyókúra.
Mérleget, tálakat, rakd ki az asztalra,
S másfél óra múlva kész a császármorzsa.

Tíz deka búzadarát, hét gramm liszttel
Egy nagy tálban lazán összekevered,
Önts hozzá tejet, három decit, pontosan,
S tedd félre, hogy a dara mindet megigya.

Három tojás sárgáját keverj habosra
Egy kis fahéjjal, tíz deka cukorral
Meg egy citrom lereszelt héjával,
És töröld le, ami rákerült az arcodra.

Jól keverd össze a krémet a darával,
Verd a tojások fehérjét jó habosra,
És finoman keverd bele a masszába.
Majd lekopik, ami ráragadt a hajadra !

Egy jó nagy serpenyőben, ami teflonos,
A négy deka vaját lassan felolvasztod,
Öntsd bele a masszát, s addig kavardod,
Míg nem lesznek belőle apró darabok.

Akkor lesz jó, ha már szép aranybarna!
Tégy rá lekvárt, s tömd szépen magadba.
Jó néha bűnözni. Minek mindig fogyni?
Tépje csak a haját — a Schobert Norbi!

Szabó Ferenc

Recept hóhányáshoz

Hólapátot tolni télen,
Embert próbáló meló.
Fagyos rögtben lapát akad,
Lecsúszik róla a hó!

Hogyan könnyebbíts magadon?
Bizony ez nem egyszerű,
Csak a forralt bor segíthet,
Ami viszont nagyszerű!

Fél liter bor, fele vízzel,
Szegefűbors és szegefűszeg,
Fahéj, kanál méz és cukor,
Már is tűzre teheted.

De a tűzzel nagyon vigyázz,
Óvakodj, hogy felforrjon,
Az alkohol könnyen illan,
Elég, hogy csak habozzon.

Mikor kissé meghűlt a bor,
Öntsd kettő pohárba,
Egyik tiéd, ám a másik,
Azé, ki ezt leírta!

Cserna Ferenc

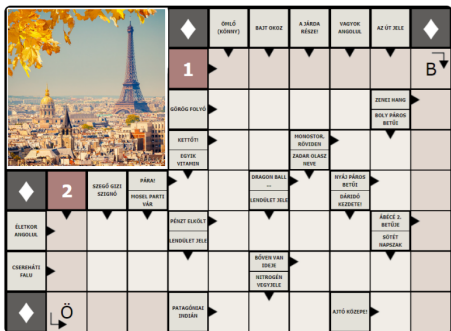
**Mandrikné Ferge Annamária:
Süti filcből**

Köszönjük...

A Gyóni Géza Irodalmi Kör ez évben is a dabasi Kossuth Művelődési Központban tartotta találkozóit, minden második hétfőn. Köszönjük a lehetőséget a Művelődési Központ munkatársainak, és vezető-jének Tapodi Katalinnak, aki munkája elismeréseként megkapta a MANE Emlékplakett kitüntetést! Szívvel gratulálunk!

Köszönjük támogatóinknak: Dabas Város Önkormányzatának, a Jávor Cukrászdának, az Angry Cat Kft.-nek, a Dabas Rádió munkatársainak, hogy támogatásukkal segítették a Gyóni Géza Irodalmi kör működését, találkozóink színvonalasabbá tételét.

Az őszi számunkban megjelent keresztrejtvény megfejtése:
Párizsban járt az őszt
A szerencsés nyertes: Bodó Julianna
Gratulálunk a nyertesnek!
A nyereményét (Dabik bögre) postán juttatjuk el!

Még több verset, novellát találsz honlapunkon: www.dabik.hu

Kövess minket a Facebookon is: www.facebook.com/irodalmikordabas

Anyagot gyűjtünk a tavaszi Alkotóba

Beküldhető alkotónként három saját alkotás, melyek között a szerkesztők döntenek.

Téma: Kikelet, újjászületés, nőnap, húsvét, szabadság-szerelem.

Beküldési határidő: 2022. február 15.

Beküldendő emailben az info@dabik.hu email címre. Köszönjük! :)

Találkozók helyszíne:

Kossuth Művelődési Központ
2370 Dabas, Szent István út 58.

Találkozók időpontja:

Vírushelyzet miatt oldalunkon érdeklődj!

A Facebook oldalunkon és a honlapunkon is találkozhatok velünk! :)

Bővebb információ:

www.dabik.hu

E-mail: info@dabik.hu

Telefon: 06/30 852-2770

IMPRESSZUM

Alkotó - Irodalmi-Kulturális folyóirat.

Megjelenik negyedévente az Angry Cat Kft. támogatásával.

Felelős szerkesztő: Hermann Mária

Tördelőszerkesztő: Szűcs Szilvia

A szerkesztőség levélcíme:

Angry Cat Kft., 2370. Dabas, Szintes u. 2/D 2/8.

E-mail: info@dabik.hu

Nyomdai munkák: Angry Cat Kft.

Kiadja: Angry Cat Kft.

Gyóni Géza Irodalmi Kör, Dabas.

Rejtvény forrása: www.skandomata.hu

Képek forrása: www.wikipedia.org, www.depositphotos.com

ISSN 2677-1802 (Nyomtatott)

ISSN 2786-2690 (Online)

ALKOTÓSAROK

Orosz Zoltánné: Hópihéék tánca
 Gál Mihály grafikája
 Pánti Anna: Tejút földön és égen (vers és illusztráció)
 Szedő Tibor: Fagyos a csend
 Drotleff Zoltán: Télen
 N. Sebestyén Katalin: Misztikus vízió
 Dr. Török György: Vivaldi: Négy Évszak
 Imre Anna: Tél a Mátrában
 Németh Nyiba Sándor: Elnémult lombom
 Erdős Sándor: Fenyves
 Szedő Tibor: Télidő
 Imre Anna: Téli nyugalom
 Dr. Török György: Éjféle gondolatok
 Balogh Zsuzsa: Téli nyugalom
 Hermann Marika: ...A MEGVÁLTÓ...
 Szilágyi János: Téli ünnepek
 Váradi Klára: Tél az erdőn
 Monda Margit: Nincs hó
 Kanizsa József: Decemberi várakozás
 Balogh Zsuzsa: Advent első gyertyája
 Czibere Anita: Karácsonykor
 N. Sebestyén Katalin: Betlehemi csillag és sarki fény
 Tilingerné Gerlei Ilona: Betlehemi csillag...
 Pánti Anna: Egy öreg fa gondolatai...
 Bene Edit: Ünnepek a tanyán
 Bene Edit: Lábnymok - fotó
 Surman Viktor: Karácsonyi fények
 Váradi Klára: Téli fények
 Orosz Zoltánné: Őrizz meg
 Eliza Wolf: Isteni szeretet...
 Zsíros-Bokros Mária: Kézműves gobelin
 Fekete Edit: Karácsony
 Szabó Ferenc: A szív parancsa
 Balogné Domokos Ilona: Őlelni szavakkal
 Hermann Marika: Látomás...
 Fehér Flóra: A kis pompeji katona
 Fekete Edit: A legszebb ajándék
 Németh Nyiba Sándor: Toporgó Nagymama
 Kosztolányi Ági: Yin-Yang Ünnepi hangulat
 Németh Nyiba Sándor: Szent Füzér
 Drotleff Zoltán: A legjobb fegyver
 N. Sebestyén Katalin: Fény és árnyék
 Gál Mihály alkotása
 Gál Mihály: Amikor halott voltam
 Deák Éva: Sírkertben
 Erdő Sándor: Búcsú a pusztától
 Mártonné T.: Bölcsességek a családról, a boldogságról...
 Drotleff Zoltán: Volt egyszer egy boldog család
 Turányi Terézia: Téli séta
 Gál Mihály: Szécsi Margit költő portréja
 Monda Margit: Érzések
 Figula Csaba: A vér nem köt!
 Imre Anna: Szárnyrakelő sas
 Gál Mihály alkotása
 Garajszki Istvánné: Első szerelem
 Erdős Sándor: Angyalom
 Szabó Ferenc: Hova lettél?
 Soós-Györffy Katalin: OP-ART csendélet
 Váradi Klára: Tél a folyón
 Szűcs Erika Katalin: Abban a korban élünk...
 Rozványi Dávid: „Minden év legjobb házassági tanácsadója”
 Ozsvárt Gábor alkotása
 Hajdók Zsóka: Az ábrándozó
 Németh Sándor: Az utolsó atyai pofon története
 Cserna Ferenc: A postás kétszer csenget
 Turányi Terézia: Csermely a téli naplementében
 Sári Katalin: Messenger párbeszéd egykori tanítványommal
 N. Sebestyén Katalin: Éjszaka úrnője
 Kiss József: Nagypó deres lesz
 Kanizsa József: Új Év, új remény

	Kosztolányi Ági: Arany	
2.	Hermann Marika: Ember eszmélj!	
	Cserna Ferenc: A zene hatalma	30.
	Hermann Marika: Peter a lump	
3.	Orosz Zoltánné illusztrációja	31.
	Bene Edit fotója	32.
	IFJÚSÁGI OLDAL	
	Batuska Lotti: Marci manó karácsonya	33.
	Tóth Benjámin: Macskák a holdfényben	
4.	Tóth Eleonóra: Az első havazás	
	Hermann Marika: Cicaszerená	
	Batuska Lotti alkotása	34.
	Tóth Benjámin: Megérkeztem	
5.	Tóth Nimród: A farkas	
	Tóth Eleonóra: Téli hangulat	35.
6.	Orosz Kitti rajza	
	Batuska Lotti: Karácsony	
	Batuska Lotti: Micimackó	
	Tóth Nimród: Nyomok a hóban	36.
7.	DABASON TÖRTÉNT	
	Szilágyhegyi Jánosné: Őszi délután	37.
8.	Mitták Ferenc: Lili, a tó tündére	38.
	N. Sebestyén Katalin: Nyílthalmazok	39.
9.	VENDÉGSAROK	
10.	Mandrikné Ferge Annamária	40.
11.	DABIK HÍREK	
	Valentyik Ferenc: Isten-Haza-Család	43.
12.	Szabó Ferenc: Gyóni Géza	
13.	Gyóni Géza: Ballada	
	Holló János: Gyóni Géza portréja	47.
14.	Velünk történt	48.
15.	TUDÁSTÁR	
16.	Batuskáné Kiss Katalin: A szó művészete - II. rész	50.
	CSILLAGOK NYOMÁBAN	
	Mikszáth Kálmán	54.
17.	MANSZÁJ GYEREKEKNEK	
	Lengyelne Török Erika: A csavargó hópihe	55.
	Deák Éva: Hópehelytánc	
	Kanizsa József: Téliapó	
18.	Hermann Marika: Építs hőembert	56.
19.	Téli fejtörő gyerekeknek	57.
	POÉNKODJUNK	
	Rejtvény felnőtteknek	
20.	N.N. írása	
	herMann írása	59.
	KEVEREM-KAVAROM	
	Brokkolikrémleves - Szabó Ferenc	
21.	Húsos palacsinta - Szabó Ferenc	60.
	Süti filcből - Mandrikné Ferge Annamária	
	Császármorzsa - Szabó Ferenc	
22.	Recept hóhányáshoz - Cserna Ferenc	61.
23.	KÖZÉRDEKŰ	
26.	Köszönjük...	
27.	Anyagot gyűjtünk a tavaszi Alkotóba	62.
28.		
29.		